

Illuzionista új iskola

Annus na charoban! Üdvözöllek játékos, ki ez oldalakat olvasod. Köszönjük az érdeklődésed az illuzionisták iránt, hisz igazán kedvelt kasztunk. Ez volt az indíttatás is, hogy foglalkozzunk vele. Régóta próbálkozunk e kaszt örömeivel, ám valahogy mindig úgy éreztük, a számukra kidolgozott mágia, nem tükrözi azt az illuzionistát, ami a mi fantáziánkhoz, játék és világlátásunkhoz illik. Szerettünk volna egy könnyebben és kreatívan használható mágiarendszert adni nekik. Ezért hát ez új és leegyszerűsített illuzionista mágia. Azonban nem szerettük volna felül írni az eredetit, hisz lehetnek olyanok, akik azt szeretik, ráadásul ahhoz álmodták meg ezt a kasztot. Ezért realizáltuk egy új rendszer alapítását úgy, hogy a világba is beleférjen. Ehhez nagyon jó alapot adott a kaszt Antisshoz való kötődése. De ezt majd úgy is látni fogod. Tehát olvashatod majd ez új iskola létrejöttét és értelmét, ám ami a legfontosabb, magát az új mágiarendszert. Bár meglepő lehet ez iromány terjedelme, azonban szerettünk volna egy olyan komplex kasztleírást alkotni, amihez nem kell fellapozni még egy könyvet, ezért minden benne van, mit e kaszt igényel; az eredeti leírás és kidolgozás. Emellett igyekeztünk pótolni az illuzionistákról szóló történetek hiányát. Ezek a hangulatkeltő írások természetesen színesítések csupán, ám adnak egy kis rálátást, milyen lehet egy illuzionista élete szeretett világunkban. A legtöbb dologban szorosán ragaszkodtunk az eredetileg kidolgozott illuzionistához, de bizonyos dolgokban tágítottuk a lehetőségeiket, és talán néhány hiányosságot is sikerült pótolnunk. Olyannyira egyezik a két mágikus út alapja, hogy sok helyütt csak kiegészítéseket tettünk az eredeti szövegekben.

Természetesen ez csak egy rajongói kiegészítő, de talán annak is érdekességként szolgálhat, és pár szórakoztató percet ad a vele töltött olvasással, aki nem fogja használni.

Köszönetnyilvánítás

Nagy Tibor „Lui” – Remek lektorálás ez!

Kónikák csapatának – Mert mindig kell egy barát, de még jobb, ha egy egész csoport az, akik még tanácsokat is adnak.

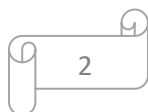
Köszönjük a tesztelőknak (Paté, Darys, Julin ...)

És minden játékosnak, amiért még mindig úgy érzi az ember, hogy megéri kidolgozni az ötleteket. A grafikákért pedig, leginkább a szürrealizmusnak

Használjátok ahogy készült, Boldogan!

Tolle, lege!

Készítette: Shalafi del Necro, Lucius un Draco

Hangulatkeltők

A vándor akadémia

Üdvözöllek a vándor akadémián! Minden, mit itt találsz maga a hatalmunk forrása. Végy hát le egy könyvet; minden titkot bennük megtalálsz. Persze csak azt, mi hatalmunkban áll.

Az elején kezdted! Okos gondolat.

Persze, hogy üresek! Ismersz bármi eszközt, vagy erőt, mely tisztában van létrehozásával? Minden alapítást megelőz az alkotás. Ám bármely dolog a világon csak a saját létezésének folyamára lehet rálátással, viszont minden entitás, mely belátással rendelkezik, tudja; őt létrehozták. Ezért ez üres lapokkal teli kezdet, Abbelas Thymnal mester nevével. Azt viszont, hogy honnan fújta a dűnét a szél, s főleg mi kavarta a szelet, magától a széltől kérdezd. S ez esetben azoktól, kik első iskoláját követték Abbelasnak. Kezd inkább az alapítás leírásával, és a herceggel a sivatagban. Szép mese, bár ritkán érdeklí azokat, kik ide járnak.

Lapozd hát föl!

A sivatag hercege

Minden szó mit itt olvasol, e hely hatalma. Minden gondolat mit ide valaha is leírtak, annak szava, aki itt hagyta őket. Így bővül az akadémia, s mivel az első könyvet bújod, az én hangom szól hozzád. Ez lesz a legkevésbé furcsa jelenség, mit itt megtapasztalsz. Szokj hozzá, vagy nem lépsz ki innen épp ésszel! Bár tény; mindenképp átalakulsz majd. A valóság megtörik, a létezés formái új értelmet nyernek, s látásod felszabadul.

Érzed már? Csak úgy süvít, és karcol. Perzselő naptól izzó homokot sodor a szél. Kavarog körötted és átgyúrja a látképet, de téged is a dűnékbe épít, ha nincs elég erős akaratod, hogy megőrizd magad, vagy eszed. Képlékeny világ!

Érzed a fullasztó hőt, és maró homokvihart? A herceg ebben a naptól ragyogó, homokhullámok borította tájon küzd az elemekkel.

A kék emámé libbenése ébreszti fel elcsigázottságából, s ahogy csattanva suhan el szeme előtt, újra látja a fekete csillogást a távolban. Ha nem lenne oly erős akarata már rég egygé dörzsölte volna a dűnékkel. Szél. A sivatag legfőbb akarata.

Követni tudja még, mert nem maradt más, csak a remény, melyet a távoli fekete csillogásban őriz.

Régmúltból feltörő, kínzó boldogsággal, s annak elmúltával tölti el az emlékeket hozó kábaság. Rikító zöld rengeteg. Arany palota. Hömpölygő hús folyam, s dallamos csicsérgés a szellőben. Vidámságot hoz a kék, a friss folyóba mártott láb hűsülése. Kényelmes élet és örök vidámság az ékszerként ragyogó márványpalotában.

Mikor mindenem odalett csak álmaim maradtak, a ragyogó, és fenséges, mindig boldog múlttól. A sivatag szele mindent megváltoztat. S ott, az álmokban, talált rám a barát, ki az egyszerű reménnyel s élő káprázattal nagyobb erőt öntött belém, valamint gyengülő testembe, mint egy fenséges lakoma. Valódi erő a beteljesültnek hitt vágyból.

Bőröm tépi az új otthonom anyaga. E homokvárban csak akkor maradok meg, ha valamiből erőt merítek. Az új barát az álmokból, nem létező oázisokban oltja szomjamat. Szinte hihetetlen, ám tanítóim is az elme test fölötti erejéről szónokoltak. Még csak most értem meg újra, igazán.

Félelmetes éjszakákban, fölöttem az égi tenger ékkövei, alattam azok porladt másai, a dűnék oldalán csillognak. Ez a homokban élő vadászok ideje. Eljött volna a vég, ha ezen gyűlölettől pezsgő ősi nép nem álmodna szebb időkről. Mert aminek lelke van, az vágyakozik; az pedig elkápráztatható. Mikor az álombéli mester eléjük teríti régi otthonom zöldellő erdei palotáját, teljesül minden vágyuk, s leengedik vesztetre emelt kék ragyogású pengéiket. Nekik adom hát életem munkájából teremtett szép emléket. Aki igazán hatalmas, az boldogságot szór, lelke tarsolyából.

Ahogy egy vásznon húz színeket az ecset, annyi változást fogott csak fel elmém a múltó időből, mialatt lézengő félhalottá aszalt az utazás. A sárga ragyogásra számtalanszor kent mély kékséget, és csillagszerű sávokat a felfogás, hogy aztán újra az izzó fehérséget, vörös, majd fekete homályosság fesse át, kótyagos elmémnek.

- Az idő csak akkor jár, ha jelentőssé kell tenni az alkotásod. Érzed mennyire viszonylagos a percek múlása.

Felfogásom akkor horgonyzott csak le és tisztult ki mikor beteljesült, a bennem lakó mesterrel összenőtt vágyunk. Elértük a fekete ragyogásnak otthont adó, fekete szikla templomot. Ki tudja mennyi idő telt el, az izzó, képlékeny világban, e sötétben csillogó brutális falak fölött. Mi haszna ennek a tájnak, melyet az istenek is elhagytak, s semmilyen akarat szülte erő sem képes teljesíteni, varázslat szötte hatalmát. Ezért jöttünk ide, én mester?

Megannyi kéken ragyogó szempár éhesen vesz körbe. S látom e dühödt tekinteteknek egy az álma. Háború!

Végeláthatatlan csata dúlt őserdei palotámban egykor, ugyan velük. S abban, minket kiirtottak. Nekem az volt a pokol, nekik ez a beteljesülés. Nekik adom hát elmúlt életem poklát. Boldogságuk káprázata utolsó hatalmamból.

Arcom a fekete homokba csapódik. Belé markolok, s érzem, sötétben ragyog benne a csoda. Gyermekként szórok tenyeremből homokkupacot, míg tombol felettem a háború valósága. Újabb kupac fekete homoktorony, és még több. Egész palotával ajándékoz meg ez akarat fújta fekete dűne. Homályos elmémnel egy új palotát látok, ahol tartópillér az álom, fáklyafény a vágyakozás, s drágakő rajzolatok a falán az emberi boldogság. Hátha káprázattal valóvá válhat mindenkinek a boldogság.

Immár rajtam is friss selyem öltönnyel simul a beteljesedés, s megnyugvás. Elértem útcélunkat, én barát. Ígérem, sokat ér még a világban, hogy egymásra találtunk, álmokban kallódó mester.

(Polyphia - Ego Death)

Ahogy az ősi, feketén csillogó opál templomban pusztító csatározás közepette, egy végleg elgyengült kéz lehull, markából tovaűjja a fekete homokot a szél. Ez új építményt kavar egy másik világban. Ott már mindent homályos, lágy bizonytalanság borít, melyben csak játszania kell az akaratnak, és nincs kétség mely megbéklyózná. Maga mögött hagyott valóság.

- Menjünk be, Abbelas barátom, nekünk építettem.

Már csak egy emberként léptek át a küszöbön. Ahogy az állatdíszes faragványú ajtó becsapódott, mintha rendellenesen tovább nyílt volna, csupa kékséget tárva fel maga mögött. Úgy nyílt fel szemhéja, a haldokló hercegnek. Elgyengült izmaitól remegve, nézett a világra ahol csak feketeség vette körül. A napfényben ragyogó sötét homok szállt mindenütt, melyet a szél csiszolt le az ősi, csillogó épületekről. Éjszínű tömbök között, az ernyedtet csak tovább fújta a kavargó homok.

Egy újabb káprázat

Kavargó tengeri szél hordta vízpernyében ragyogott a kikötő, a dokkokban csattogtak a vitorlák. A rakpart ezer évek alatt csillogóra koptatott kövei izzottak a déli nap tűzében. Sokszínű nép kavargott, mindenhol kacagás, és az élet egyéb zajaitól zsongott a város, néha egy-egy pata, vagy szekérrobaj tetézte e hangzavart. Egy márvány faragványú, kopottas szökőkút kávján szundított, s töltekezett a város hangjaival a fehér hajú, szép kyr lány. Egy kutakodó tekintetű sirály károgása ébresztette fel, ami fejét billegetve rikoltott a lányra. Karcsú termetét kiemelték a színes leplek, amikbe öltözött. Orra fitos volt, lágyan pufók arcán macskamód hegyes ívű szemei csodálattól csillogtak. Tekintete ébredező homályosságát, hagyta, hogy a végtelen sok látvány és élmény tisztítsa ki. Csodálta e színnel teli világot, s ezt, önkéntelen mosolya sem titkolta. Fölpattanva, vágyakozó sóhaját és kutakodó tekintetét engedte e forrongó világba.

Az elmúlt bál mámorától kótyagosan, arcára fagyott mosollyal indult neki a városnak. Ajkát végigsimítva még érezte a szenvedélyes csókot, amitől újból repesett a szíve. A sokat ígért szőke fiúra gondolva eszébe jutott, hogy egyre kevesebbet hazudva magának saját érzelmeiről, sokkal előrébb juthat. De a boldogságtól szédülten minden fiatal megérteni véli az élet értelmét. Ezzel ő sem volt másképp. És ahogy mestere is mondta...

„Mint minden gyermek, eme bálnak álcázott szaporodási rítusokat hitte ő is az élet középpontjának, s mint egy beteljesült álom után, ő is végtelen önbizalommal volt eltöltve.

Még mielőtt minden elromlott volna végleg, legalább megtapasztalhattad, mily erőt is adhat az akaratnak a civilizáció illúziója, melyet álmodik magának minden értelmes nép. Mint amilyen a kultúra is. Hazugságokból font valóság.”

Ehhez hasonló idegen gondolatokkal elmélkedve ténfergett, csak azt nem értette mit, jelent a civilizáció szó. Mínderre okosan bólogatott, csinos fejével. Próbálta megszokni a mostanra mindennapos, álmatag szédülését, mely biztos jele volt mestere vigyázó jelenlétének. Bár a rengeteg mákonyfű jótékony hatása sem segített ezen, mely edzésének fontos eleme volt. Valahogy be kell nyitnia az elmének az álmok világára.

- Bármilyen is volt az elmúlt este, én hálás vagyok mindazért, hogy kísérsz kis falusi látomásaim óta. Ahogy motyogod te is, ez nekem a beteljesült álom. Hogy pár csillogó vászonnal, és jól elejtett szóval, beengedtek egy főúri ünnepségre. Magamtól erre sose lettem volna képes. Most pedig keresek valami izgalmat.

Egy ideig az utcák folyamait nézegetve töprengett, melyik irányt válassza. Kedve támadt felkeresni a kedves kislányokat, akik hébe-hóba megetették. Szép kis vöröses hajú Aghatának még az arcát is felidézte elméjében a mester. Ám izgatott ordítások kapták el tekintetét. A zsúfolt utcán, szinte táncolva kerülgetett az emberek között, mikor kedvenc fogadója, fa tornyának árnyékában kiszúrt pár fiatal, akik izgatottan szaladtak be a keskeny utcaközbe. Ez pont olyasminek tűnt, amit keresett, gyorsan utánuk indult. Fejében pedig vészjóslón szólalt a hang: „Hát elkezdődött.”

Mikor befordult a suhancok után, látta, két gyermeklányt fogott közre a rosszarcú utcakölykök maroknyi bandája.

- Nem adhatom oda az erszényt! Ha ma is elveszitek, lassan éhen halunk! – mérges arccal állt ellen az idősebbik gyermek.

Remény és kétségbeesés cserélődött az egymást felismerő lányok szemében. Mestere szokatlan érzelmességgel, szólalt meg a fejében, mint aki befejezett egy munkát. „Ez ő, Aghata, akit kerestünk.”

Ekkor vették észre az ide keveredő szép kyr lányt. A bandát vezető, jóképű szőke fiú szinte elejtette a gyerekekre szegezett tört ijedtében. Majd győzelmes mosolyra húzódtott a szája mikor tekintetük találkozott, és felismerték egymást.

- Hé, fiúk, nem is kell megkeressük, ez az a finom kis csitri a múlt estéről, akiről beszéltem. – szólalt a bandájának fölényesen a szőke fiú.

A kyr lány aggodalommal telve értette meg mi történik a szeme láttára, s azt, hogy múlt esti szerelme ki is valójában. Most már látta, jóval idősebb a csábítója, mint azt a mulatság káprázatában elhitette magával, s markáns vonásai, most egészen visszataszítóknak tetszettek. Tudatta magában, hogy végül is izgalmat keresett, s a sarokba szorított gyerekekért beveti magát. Színes fátyolkendőjét hátravetve jobban láthatóvá váltak vonásai, s talán túlzottan is ringó csípővel lépett a bandavezérhez, majd a falhoz nyomta és jól halhatóan, kéjes hanggal vonta kérdőre.

- Na de Phiy, azt mondtad, hogy mi már mindig együtt leszünk. Hol voltál eddig?

Míg a szőke bandavezér kissé összezavarodottan, hebegve próbálta visszanyerni határozottságát, parancsoló legyintésekkel utasította embereit úgy, hogy a lány ne vegye észre. Ezzel mindenki már csak a lányra figyelt, aki szeme sarkából rápillantott a gyerekekre. A káprázat most először saját akarata szerint jött létre, s csak a kislányok számára hallhatóan, lágy hanggal susogott a fülükbe. „Most itt az ideje picinyek, hogy hazaszaladjatok.”

Nyugodt sóhajjal zökkent ki a szerepéből, mikor látta eltűnni őket a kis utcaköz sarkán. A következő pillanatban pedig eltört a világ.

Egy éles puffanásra lett figyelmes, és arra, mintha a rablók felülről bámulnának rá, s mögöttük csodásan ragyogni látszott mályva és kék színekkel az ég. Füle csengett a vidám, vagy épp rosszindulatú kuncogástól, míg elhomályosodott minden. A szőke hódító arcát bámulta, kinek arcát átalakulni látta az elmúlt este elhitt, jó képű fiú látványává. Tudta, hogy valami nincs rendben, de a szemébe folyó vértől meghökkenve elájult.

A földről már szíve választotta segíttette fel, ki pont olyan csábítón és daliásan nézett rá, mint a múlt éjszaka. Pont ez az, amiben hinni akart.

- Ne aggódj semmi miatt, kedves. Most már mindig együtt leszünk. Gyere, hadd mutassam be otthonom! – Szinte tovább repültek az életbe, melyből elméye csak a szépet engedte be. Eztán mindent pont olyan ragyogónak látott, ahogy elképzelte a szerelmes hétköznapokat. Locsogás a barátok önfelelt társaságával túldíszített szobákban. A vidámság szinte kézzelfogható, miközben az asztalokon roskadásig az édesség, s lágyan vízpipa füstje száll. Ő pedig a szőke fiú karjában pihen. Ám kínzón tört felszínre időnként, valami túlzottan valós.

Nyirkos, dohos szobákban élve, arcán a hideg szúrása, és fájdalmas csattanások cserélődnek.

Andalogva sétálgattak az utcákon, kéz a kézben. Miközben minden meseszerűen szép volt. Lány fúvású, langyos szélben a rózsaszín szirmokat bájosan hordja a szél. Szerelmes szavaiktól forrt a levegő. Csak az ő szavai léteznek számára.

Alig látni a sárguló leveleket a szűk rácsok között. Nyomasztó ordításoktól rándul újra össze, mikor nyílik a cella ajtaja.

Az ég mindig színes és tiszta volt. A palota, ahol laktak pedig pompás, szinte nem is látni a falakat a sok díszből. Virágillattal és vággyal volt teli a levegő. A napokat pedig mindig vidám arcok és felhőtlen mulatságok között töltötte, ahova szíve választotta vitte.

Véresen fáradt szemek démonokként magasodnak fölé nap, mint nap. Füst, s zsírszag fullasztón tölti be a mámoros éjszakai lebujszokat, ahova hurcolják.

A szőke fiú időnkénti távollétei után oly kedves szavakkal és forró öleléssel tért vissza mindig, hogy újra és újra elolvadt a szerelem e heves tüzeiben.

A főzettől ismét elkábul, amit naponta belé erőltetnek. Csak azok a különös sikolyok ne lettek volna. De kitől?

Most is lágyan öleli, hogy újra hazaért. Csengő aranyait szórja, miket jólétük megteremtéséért hozott, s édes szavakkal köszönti. Talán táncolnak épp. A szoba, mint mindig, színes szőnyegekkel, és virágokkal zsúfolt. A faragott, aranytól csillogó cölöpfalak kellemes meleggel voltak teli így az ős közeledtével. Karjai elgyengülve eresztik el.

Furcsa meleg érzés mellkasán. Ragadós nedvesség fest vörösre mindent a padlón. A győzelem érzése tölti el.

Rég várt pillanat tűnt beteljesültnek, mikor a fiú térdre hullott előtte. A kelő nap fénye csillan a zsebéből előhúzott gyűrűn. Felé emeli, s a kérdést alig hallja dübörgő szívverésétől.

Mintha elfúló ordítás lenne, s a szőke fiút ragyogó hercegként látja még a szoba túlfelén. Lassan tisztul a valóság, melyben zavaros átfedéseket lát eddigi tévképzeteiből. Lassan tisztul a valóság, melyben zavaros átfedéseket lát tévképzeteiből. Mikor feje koccan az ajtóban, már a szoba végéből látja csak szerelmét, aki a koszos és kormos, hideg falak között esik össze saját vérébe fekve, mellkasában törrel. A jóképűnek hitt szőke hódító kezéből kiesik a rozsdás bilincs. Az egykor szép kyr lány maga előtt látja saját testét, amit szakadt ruha borít, s vértől iszamós keze csillan a telihold fényében, ahogy vonsozlják ez átkos helyről. Most látja csak milyen sovány lett. Két gyenge gyermeki kéz hurcolja ki az utcára, ahol végre friss a levegő. Mily régóta van bezárva. Két kis ismerős arc látványa árasztja el reménnyel. Nyugtatgatják, miközben egy szekérre rakják fel, s maguk mögött hagyják a lakatlan házat. Valóban érzi, mi történt, s mind két valósággal tisztában van. Önkéntelen sírásában néha hisztérikusan felkacag, s az álom lassan elnyomja a döcögő szekéren. Egyre távolabb kerül az elmúlt idők borzalmas valósága. Aki eddig kikaput teremtett tudatának, hogy vigyázzon lelkére, most először szólal meg ismét, mestere hangján. „Most kezdődik csak az igazi tanulás. Csak a megtört lélek tudja igazán, mennyi erőt jelent egy kis boldogság az élet mélységeiben. Mindenkinek meg kell mutatni a reményt.”

Hosszú napok teltek el míg a szerény házikóban lábadozott, ahova hazavitte őt a két kislány. Nem mindig volt magánál, ám érezte, hogy jó helyen van, s egyre erősebb. Olykor mikor éber és tiszta volt, látta, hogy a kislányok sürgölődnek, vagy épp csöndben ülnek körülötte. Néha látta az anyjukat, aki megetette, s kedvesen beszélt hozzá. Időnként azt is látta, milyen szegénységben él ez a család, aki erején felül gondoskodik róla. Valahogy meg akarta hálálni.

Azonban az álmok világában sokkal többet fogott fel. Mestere kíséretében egy csodálatos akadémiára nyithatott be ilyenkor. Ahol minden idejét tanulással töltötte.

- Ez gyermek a vándor akadémia, hol minden könyv egy itt tanult diák tudástára. Mindegyikből sokat tudhatsz meg, és idővel te is képes leszel mindre. Végy le egy könyvet és olvasd. - Ahogy kinyitotta, üres lapok fogadták, mire kérdőn nézett mesterére, aki láthatóan koncentrálni kezdett, így szép sorban jelentek meg a könyvben a szavak és a képek.

Mivel e helyütt az idő és a tanulás sem épp úgy megy, mint a valóságban, nem tudni mennyi időt töltött el új képességei megszerzésével. Már csak le kellett tesztelnie, hogy is megy a világban.

- Látod már, amit kell? - Tette fel a kérdést mestere, mint minden nap.

- Nem tudom, mire gondolsz.

- Akkor menj, és próbáld ki, amit tanultál, majd kicsit segítek, hogy jobban működjön.

Mint minden ilyen alkalommal, egy új helyre nyílt az Akadémia kapuja. Ezúttal a város piacterére lépett. Bár érezte, hogy eljött valahogy eddig, mégis csak most nyílt ki felfogása az éber világra. Mestere már csak akkor engedte el az elméjét, mikor lelke elég stabil lett, vagy volt végre valami, ami lekötheti figyelmét. Ám így is óvatosan kezelte izgalomra éhes zsenijét, hisz az többre vágyott, mit a valóság egyelőre nyújtani tudott. Az ég mindig csodálatos színekben játszott, s a ruhái is úgy alakultak, ahogy neki tetszett, hogy ezzel is eddige felfogását. A piac ember kavalkádjában próbált rájönni, hogyan is hálálja meg a segítséget gondozóinak. S mikor azok szegénységén töprengett, észrevette a gyümölcspiramisokat, amit egy távoli, különös utazó épített a standján. Odalépve felkapott pár kézbe való almát és narancsot, és mint a könyvben látta, zsonglörködésbe kezdett. Na persze lett volna még mit tanulni, ám az illúzió ekkor is segítségére sietett. Mielőtt a kofa felháborodott volna, sikerült elkápráztatnia, ahogy egyre kerültek be a mutatványba az újabb és újabb gyümölcsök. Ezzel került egyre több és több minden a zsákjába, hogy megtöltve azt elinduljon. Maga mögött hagyta, mutatványozó mását a nézelődőknek.

Visszatérve a levert falú, mocskos utcákra, töltött zsákkal nyitott be új otthonába. A két gyermek és az anyjuk pedig örömmel fogadták őt, hisz ritka vendég volt itt a jóllakás és a boldogság. Hogy ő maga se unatkozzon, valóra váltotta a szoba falán a lányok játékaiból szőtt mesét. Ilyenkor mindig elnyomta az álmoság. A kacagásuk hangjával vegyült az ajtónyikorgás, ahogy elgyengülve, ismét benyitott az akadémia óriásokra méretezett ajtaján, immáron sokkal éberebben, mint az iménti játék közben.

Az egyre több titokkal és tudással egyre nagyobb részét látta át s látta megépülni e kísérteties helynek. Így azt is felfedezte, mennyi valós tette sarkalhatja az éber világban lakókat. Ez kezdte nyomozni, hisz így sok kegyetlenséget teremthet, mit egyszer meg is valósítanak a már amúgy is kegyetlen világban. Ez megrémítette, s elkezdte megszelídíteni forrongó lelkét. Ösztönös jóságában ugyanis megmentővé akart válni, nem megrontóvá. Ahogy ezen elmélkedett, megkérdezte a könyveket a hőssé válás titkáról. Különös mód erről sok álmodat hagytak itt számára elődei.

- A példamutatás az igazság kulcsa, ám ahhoz önmagunk határozottságát kell előbb elképzeljük. Bármennyire bizonytalanok is vagyunk, ez elképzelés szerint kell megtegyük minden léptünk, miközben tartásunk sem sugároz mást, mint a vágyott önbizalmat. – Szólaltak meg a szavak a könyvből Abbelas mester hangján. Aztán egy másik mesében ekképp foglalták össze a hőssé válás bölcsességét – Ha nem érzed a félszet, már elvesztetted a motivációt, amiért le akarod azt győzni, s lelked sincs rendben. Azonban átérezni valami súlyát, és mégis szembeszállni vele, valódi erő.

- Mond csak Fulgore, látod már amit kell? – Tette fel a mester mindennapos kérdését.

- Még mindig nem tudom, mire gondolsz, de van valami, amit látnom kell, hogyan is működik. - a mester csak mosolyogva tűnt el a semmiben.

Nagy lelkesedéssel csapta össze a könyveket, hogy fedelük helyén az akadémia gigászi ajtajának kilincse simuljon kezébe. Feltépve az ajtót mély levegőt vett, mert érezte, hogy ismét felébredt egy új helyen.

Egy kocsmá ajtajában találta magát. Odabenn a deszkafalak között, néhány hordóasztal körül kellemetlen alakok hasonló levegőben ültek, iszogattak, vagy épp kártyáztak. Szinte mind részeg volt, és ijesztő ráncokat húzott arcukra a kegyetlen élet, amit jó eséllyel maguk teremtettek. Mindenütt kosz és gyűlölet, csupán a kandalló mellett játszott mosolygós részegségben egy oda nem illő kobzos, oda nem illő táncdalokat. Kivétel nélkül viselték a skorpiófarok szimbólumot valami formában ruhájukon vagy bőrükön, kivéve a vörös hajú kislány, akit nemrég hurcoltak be, egy kötéllel rángatva. Hirtelen megértette, miért ide vezette alvajárása, hisz egyik megmentője, Aghata volt ott megkötözve. Felháborodva és esélyeket latolgatva néztek végig rajta, hisz nem épp idevaló alak volt a fehér hajú lány. Dühtől eltorzult vonásait is csak kinevették.

Hirtelen valaki, akit eddig itt még nem láttak, felordított fájdalmában, s hogy viszonzza a késszúrást, amit kapott az egyik bandatag, vézna nyaka irányába döfött késével. Erre, mint az összenyomott rugó, úgy pattantak fel többen is, gyilkos szerszámokkal a hadakozó idegen felé. Néhányan egymást szúrták le, hisz átszaladt késük a fantom alakon. De a beözönlő ellenségek között nem volt ideje senkinek felfogni, mi is lehet az igazság. A gyilkos felfordulás elszabadult, s zavarón fedte egymást az idegen támadók, és cimboráik alakja. Nem volt mit tenni. Ebben a világban; ölsz, vagy megölnek. A maguk mögött hagyott zajos fogadótól távolodva a két lány örömtől és izgatottságtól kacagva rohant. Tudták, hogy odahaza, újabb csodák és boldog játék vár rájuk.

Valódi csodavilágban éltek a lánynak köszönhetően e kis, szegényes házban. Mikor ébren volt, valóságot megszegyenítő látvánnyal töltötte meg a szobát, hogy minden, amit mesélt a gyerekeknek, vagy eljátszottak, megelevenedjék. Hol rózsáliget közepén ültek régi kis asztaluk körül, vagy hajóskapitányokként szeltek a végtelen habokat, tányérokkal kormányozva ágyakból álló hajóhadaikat. Bár felfogta, valahogy mégse engedte be elméje az igazságot. Annyi tűnt fel csupán, hogy egyre több holmi jelent meg valóban a kis házban, s néha ugyanazon játék közben kellett észrevennie a ház változását.

Felfogta a kislányok egyre gyakoribb távollétét, s különös mód könyvek közt lassan több időt töltöttek, mint vele. Többször próbálták magyarázni neki hálájukat, amiért láthatták mi mindenre van lehetőségük, de még mindig el tudta őket kápráztatni a mesékkel, miket más világokban járt tanuló társainak emlékeiből mutatott nekik.

Az akadémiában töltött idő azonban egyre nyomasztóbb lett, és zavaros. Mintha csak átsuhanó pillanatokot töltött volna a csodából szótt falak közt, és mégis képes volt mindenre, mit újra és újra elmeséltek neki a könyvek. Megtört lelke egyre egészebbnek bizonyult, ahogy Abbelas mester életem felül álló bölcsessége eloszlatta és tisztába tette a valóság hazugságait. Mondhatni egy bölcs belátásával nézte a való világot immár. Mégis, mestere mindennapi kérdését egyre indulatosabban tette fel. Vagy nem akarta már itt látni. Vagy ami rosszabb, elméje megint elnyom valamit. A valóságban játékkal, és kápráztatással töltött alkalmak ijesztő villanásokkal alakultak át az akadémia pompás épületében könyveket lapozgató pillanatokká. Csak Abbelas mester kérdő tekintete volt állandó, melyhez a hang kellemetlen gyorsasággal váltotta az érzelmeit. Akár egy rémálomban.

- Látod már, amit kell? Látod már, amit tudsz? Látod már, hogy érted? Látod már, amit kell, Fulgore!?

- Azt... hiszem, látom...

Bizony, a nyomasztóan változó tévképzetek között, megértette a rejtélyt, mely maga volt a vándor akadémia. Ezzel a felismeréssel, nyugodtabb és kiegyensúlyozottabb lett, mint amit az elmúlt időszak örült káoszában vélt teremteni magának. Érezte is, hogy lelke, de talán elméje sem volt ennyire rendben soha. Talán születése óta most először érezte rendezettnek gondolatait. Megértette, amit a mester ki akart kényszeríteni belőle. Ám, ahogy a tanuláshoz meg kell adni annak idejét, úgy a felvezetést is meg kell hagyni egy igazságnak. Különben csak elszáll a szélben, ha nem eresztett gyökeret a hallgatóban.

Csodás báli ruha fehér fátyol anyaga alól kecses alakjának sziluettje látszott a lánynak. A rózsás márványcsarnokban az egész falas üvegablak felé sétált, mely mögött a mindenség csillagai látszottak. Kinyitva az átlátszó ajtót, virágillat, és azok szirmait fújta arcába a langyos szél, s a játékosan hűvös márványlapú teraszra lépve elé tárult a végeláthatatlan világ, mely sosemvolt valóságával kavargott az óriási akadémia körül.

„Milyen fehér a haja, és tiszta a lelke. Igen ő tökéletes lesz. Figyelj rám, Fulgore, és lásd magad a világ eseményeiben! Mondd csak; látod már, amit kell?”

Fulgore a mester felé fordult, aki mögött új és új alakot öltött a szivárványszín valóság, s oda nem illő, bálnányi alakok úsztak el a képzelet tengerét formázó égen. Végre teljes nyugalommal válaszolt.

- Minden az, aminek képzelem.

Ezzel az egyszerű mondattal sikerült végre összefoglalnia az egész akadémiából sugárzó erőt, s tudta, ugyanerre a felismerésre kell majd jutnia minden ide betérőnek. Ahogy a végleges igazság, hurrikán erejével fújta el körülöle az épületet, a mester alakját is homokként fújta el a szél a falakkal együtt. A felkavart valóság fekete, csillogó homokként szállt tova a légben, melynek egészét Fulgore óriássá vált markába sodorta a változás szele, hogy ott egy új könyv alakjában szilárduljon meg. Élete könyvét pedig felrakta a polcra.

Ébredezni kezdett. Kedves hangon szölongatták a kislányok

- Fulgore! Nővérkém! Kelj fel, mutass ma is valami csodát, úgy unatkozunk.

Álmoságból tisztuló tekintetében, mosódott alakját látta a kislánynak és a szegény otthonnak. Az elmúló homályossággal látta Aghata alakját átalakulni, ki már rég csinos fiatal nővé cseperedett, ahogy az egykor szegényes ház is gazdaggá, és díszesen berendezetté vált. Valóra vált álom.

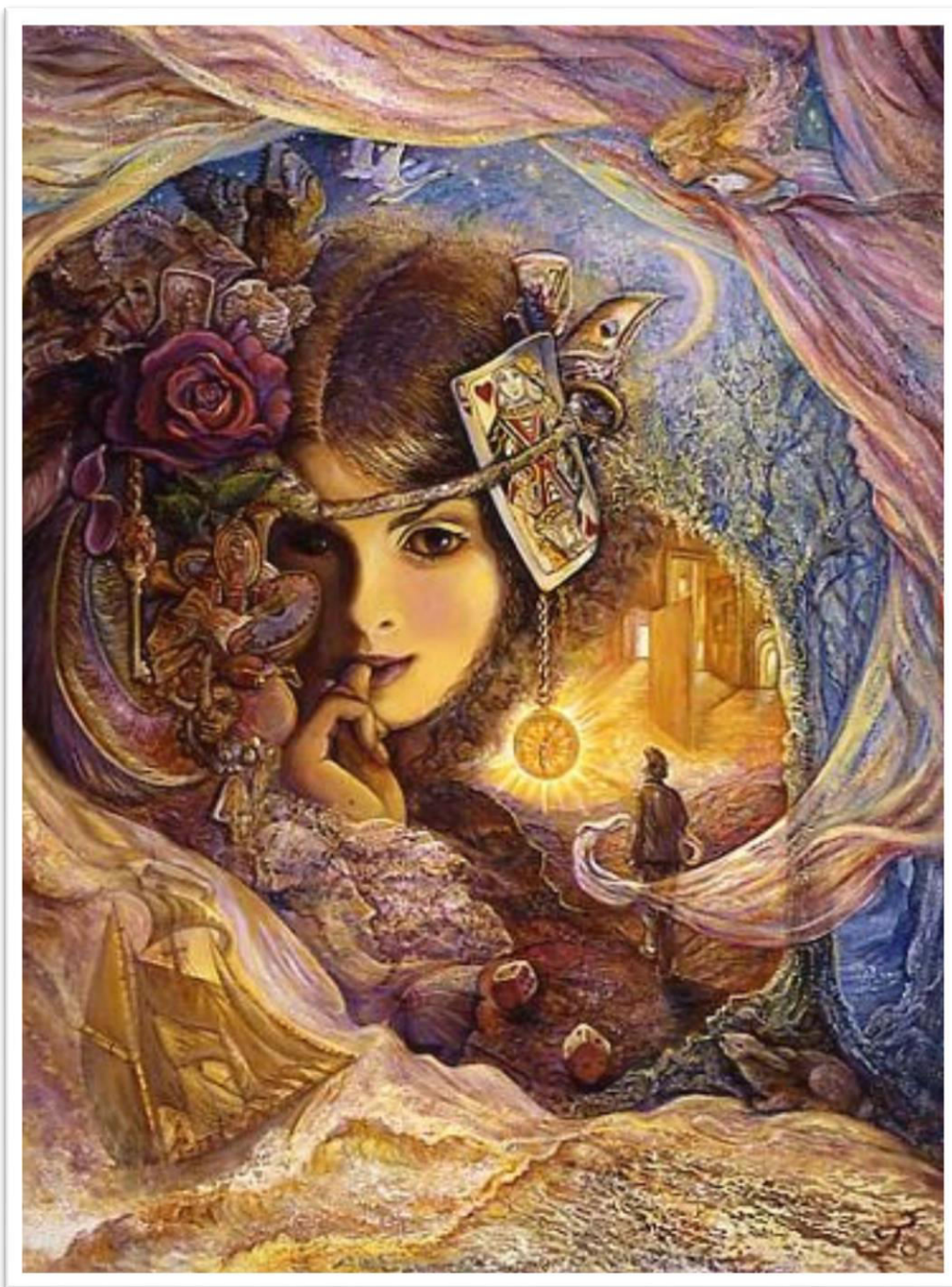
Fulgore megragadta csodálatában Aghata arcát, és örömkönnyei mögül körülnézve látta, hogy az ég végre valós színekben tündököl. Még ha nem is oly ragyogón. Önkéntelenül tört ki belőle a diadalmas nevetés, mely el volt telve azzal a boldogsággal, amit mindenkinek át akar adni ebben a világban. Hisz van ahol csak egy kis álom hiányzik ami erőt adhat, a változáshoz. Megtörölte szemeit, s az ágyról lekecmeregve, mélyen a lány szemébe nézett, aki értetlenül bámult vissza. Valamit még adni akart neki, mielőtt elmegy innen. Valamit, ami minden helyzetben erőt tud adni a kis megmentőjének. Egy erős akaratnak elég lehet egy apró fogódzkodó is.

- **Beatitudo non est praemium, sed electio.** - foglalta össze rég elhagyott édesanyja nyelvén - Minden rendben lesz, ha előbb te úgy fogod fel! Ez nincs ott senkinél, hogy oda tudják adni neked. Ne feledd...

A boldogság nem jutalom, hanem döntés kérdése.

[\(Måneskin- Coraline\)](#)

Illuzionista,
és az új iskola:

Illuzionista. A kezdetek:

A kaszt eredeti leírása, az Új Tekercsek szerint

Meglehet minden egészen másként alakult volna, ha...

Ám a Dorani Nagytanács P.Sz. 3488-ban a szigorúbb arcát mutatta – már ha van egyáltalán kevésbé erélyes is – a tehetséges adeptusnak, az erv származású Abbelas Thymnalnak. Nevezett beavatott nem először szegte meg akkor a hírneves varázslóiskola belső szabályzatát, s talán neki sem szolgált meglepetéssel, hogy a nagyhatalmú tanács úgy döntött, nem vállalja tovább az Abbelas taníttatásával járó folyamatos rendbontásokat, s útilaput köt az ifjú talpára.

Abbelas hirtelen kívülről találta magát a nagy múltú intézet falain, s az sem boldogította, hogy nem ő az első, s aligha az utolsó, akit ilyen-olyan indokkal kipenderítettek onnan. Tanulmányai befejezésére nem akadt módja, s jöllehet magiszterei mindig elismeréssel adóztak tudása és tehetsége előtt, aligha akadt mód, hogy ők vállalják a megkezdett munka befejezését.

Azóta bizonyosan megbánták már. Ki tudja, mire vihette volna Abbelas, ha megszerzi a hatalmat jelképező botot. Egyes vélekedések szerint mindenki jobban járt volna, ha – bosszúból-e vagy csupán kedotelésből – nem dönt úgy, azért is megmutatja a kőszívű tanácsnak, milyen csiszolatlan gyémántot engedtek ki a kezükből.

Mivel a „komoly” tudáshoz immáron nem volt hozzáférése, úgy okoskodott, hogy a mágia alacsonyabb rendűnek tartott formái között kezd kutakodni. Így bukkan azokra a morzsákra, a tapasztalati mágia azon kincseire, melyeket azután saját szájíze szerint kezdett átalakítani. Miután sikerrel megoldotta elsődleges problémáját, a mindeneket átítató mágikus energiák megkötésének módját, mérhetetlen elszántsággal látott neki, hogy bizonyítsa az őt megtagadóknak. Becsvágy? Magamutogatás? Egyesek szerint – és a legtöbb hozzáértő ezt az álláspontot fogadja el – az egész nem volt más, mint komisz tréfa. Csíny, hogy megcsúfolja, nevetségessé tegye az elefántcsonttoronyba zárkózó magisztereket. Ha az Illuzionisták mai tevékenységét vesszük górcső alá, be kell lássuk, hogy ez az igazság.

Akár így, akár úgy történt is, Abbelasnak köszönheti az öreg kontinens, hogy ezek a megátalkodott életművészek felbukantak ösöreg hátán. Mint láthatjuk, örökségük nem túl régi keletű, ám ez az idő éppen elégségesnek bizonyult ahhoz, hogy Abbelas tanítványai mindenüvé beférkőzhessenek. S hogy minden az elképzelései szerint alakulhasson, az egykori dorani adeptusnak arra is akadt gondja. Csakhamar tanítványokat toborzott maga köré, ám minden esetben rendkívül körültekintően járt el. Kizárólag olyanokat vett szárnyai alá, azokkal osztotta meg tudását, akik hasonló elveket vallottak a világról és annak folyásáról, mint ő. Ha kellett, évekig vándorolt a kiválasztottakkal, míg újabb tanítványt talált a kompániába – hiba volna másként nevezni az ő „varázslóiskoláját”.

Ugyan elsődleges feltételként a megfelelő mágikus érzékenységet jelölte meg, a következők azonban már jóval profánabbak voltak. A választottak inkább számítottak cimborának, semmint beavatottnak. Kivétel nélkül mind – ha finoman fogalmazunk is – az élet vidámabb oldalát részesítették előnyben. Rosszakaróik „csalók és szállhámosok gyülekezetének” aposztrofálták társaságukat, „kiknek dorbézolása és aljas tréfáik nemhogy a köznép szórakoztatására szolgáltak volna – miként azt hirdették –, de egyenesen elborzasztották a jelenlévőket”.

Ha szigorúan ítélkezünk, ez a mai napig sincs másként. A jelenkor Illuzionistái is jobbára világcsavargók, egyedül vagy párosával járják a világot újabb és újabb leendő beavatottak után kutatva, s szigorúan ragaszkodnak egykori iskolaalapítójuk végakaratahoz. Abbelas soha nem is akart mást, minthogy a maga világát élve mutasson fügét „munkásságával” néhai bíráinak. Illuzionistáit szerte szórta egész Yneven – áthágva mindenféle kulturális vagy politikai határvonalat –, hogy azok az ő mágiaelméleti lángelméjének dicsőségét hirdessék mindenütt. Ha

bosszúságot akart okozni a varázslók társadalmának, hát sikerült elérnie célját. Minden magára valamit is adó, gőgös mágusegyetem elborzadva kénytelen tapasztalni, megrontott iskolaformáik milyen póriás célokot is szolgálnak. Csupán kevesen akadnak közöttük, akik – ha finterogva is – de elismerik Abbelas lángelméjét.

Az Illuzionisták ugyanis becsapnak mindent és mindenkit. Fantomképeket, mennyei hangzatokat bűvölnek vándorkomédiás kordéik „színpadára”, csengő aranyakkal fizetnek, melyek később illékony foszlányokra szakadnak, magukat és másokat színleg elváltoztatva robbantanak ki botránnyokat, vagy sosem látott szörnyetegekkel ijesztgetik a békés népeket.

Megítélésük két egészen szélsőséges érték között mozog. Akadnak olyanok, akik minden lehetséges eszközzel fellépnek ellenük, mások – néha valóban vaskos – tréfáik láttán inkább csak cinkosan összekacsintanak velük. Nem akarják magukat holmi igazságtevő szerepében feltüntetni (ilyesmi meg sem fordult annak idején Abbelas fejében), packázásaik célpontjai azonban gyakran kerülnek ki a gőgös és pökhendi nemesek vagy az álszent képmutatók népes táborából. Abbelas maga volt az, aki kisebbfajta politikai válságot kavart az Északi Szövetség területén, miután varázslataival sikeresen összeugrasztott néhány ereni nemes családot.

Hogy a nemtelenek felé gyakrabban mutatják mosolygós arcukat, az inkább annak a számlájára írható, hogy legtöbbjük maga is közülük származik, s vélt vagy valós sérelmeiért mágiája segítségével próbál meg elégtételt venni. Ugyanakkor egyikük sem riad vissza a gondolattól, hogy a köznép rovására tréfálkozzon.

Természetükre nézvést megállapítható, hogy ugyanúgy a Káoszt szolgálják, mint Arel vagy Tharr elkötelezett hívei, ámbar az eszközeik és indíttatásuk egészen más tőről fakadnak. Imádják, ha zajlik körülöttük az élet, mindennél többre tartják annak örömeit és zsvaját; nem véletlen hát, hogy gyakorta mutatkoznak vásári forgatagokban „színházaikat” hordozó szekereikkel, hogy mindig felbukkannak, ha neszét veszik: valami nagyszabású dolog készülődik.

Megátalkodott csavargók és bajkeverők, akik csak legyintenek a szemforgatókra, szabados gondolkodású világhívek, akik nagykanállal habzsolják az életet, még ha az néha kurtábbnak is bizonyul a vártnál. Bizony gyakorta végzik hóhérekézen egy-egy balul sikerült mutatóványuk után, s mindig számolniuk kell azzal, hogy ha lelepleződnek, szembesülniük kell a becsapottak és megkárosítottak haragjával.

Mindez azonban, úgy tűnik, a legkevésbé sem zavarja őket: számukra az élet egyetlen nagy kaland, amelynek egyszer mindenképpen pontot kell tenni a végére.

Az új iskola, Vándor Akadémia létrejötte

Abbelas Thymnal, miután létrehozta - akkor még kezdetleges, ám ígéretes - új mágiáját, bejárta a világot, tanítványokat gyűjtött, ha nem is túl sokat, és felforgatta a világot amerre járt. Majd - ahogyan előbb-utóbb minden ember - évtizedek múltával abbahagyta tevékenységét, s végleg eltűnt. Bár halottnak hitték, időnként mégis történetek röppentek fel róla szerte Yneven, melyek környékén mindig új tanítványok bukkantak fel. Hatváros szövetségébéli Armen városában pedig létre is hozott egy rendet, ahol már a varázslói mágiával is foglalkoznak. Az armeni rendet/iskolát a mai napig is ő vezeti. Mégis, más helyeken is feltűnt, s végül megalapította, egy Taba-el-Ibarában talált tanítvánnyal az új iskolát, melynek fejlődő tanításait, s képességeit ez ismeretlen ibarai herceggel együtt dolgozták ki.

Ő azóta a feledés homályába veszett, s a vándor akadémiának elnevezett új iskolában is az első illuzionista gondolja az utódlást. Van, aki szerint csupán valamelyik tanításra alkalmas utódja vette magára a mester alakját több helyütt is, bár - amint tudjuk - Yneven sok módja akad az ember életének meghosszabbítására.

Két dolog biztos; a tanonc választási követelményekben hű maradt Abbelas eredeti erkölcsi kritériumaihoz, hisz továbbra is élvhajász, vidám, világcsavargó személyeket fogadott maga mellé, csupán annyi változott, hogy ez új iskola előnyben részesíti, ha a kiszemeltek fogékonyak és érzékenyek az elesettek megsegítésére. A másik bizonyosság, hogy az idő múlásával mágikus rendszerük - melyet annakidején a lázadó dorani diák daczból dolgozott ki, hogy fügét mutasson a mágusok világának - fejlődött és finomodott. Néhány éve egy újabb megjelenésével Abbelas mester előállt hatalmas tökéletesített verziójával. A híresztelések, miszerint új iskolát alapítva képzi legújabb tanoncait, beigazolódtak. Néhányan keresték ezt a rejtélyes tanodát. Nem tudták, hogy mennyire kevés is az esélyük ennek megtalálására.

A Mester ott húzta fel új iskoláját, ahonnan ő és tanítványai nyerték hatalmukat, kezdetektől fogva; az álomsík egy, csak számukra hozzáférhető szegletében áll e központ. Időnként felröppennek pletykák arról, hogy az iskola az éber világban is feltűnik, s annak varázslatos körülményei épp úgy működnek, ahogy kell, ám mindig új helyeken bukkan fel. De hol máshol lennének különös esetek, ha nem a káprázat mestereinél? Mivel e tudásközpont mindig ott van, ahol lennie kell, ezért tanítványok csak **Vándor Akadémiaként** hivatkoznak rá. Egyetlen tanítója Abbelas Thymnal, így minden illuzionistát, kit valamilyen módon kiszemelnek, az eredeti mester tanít.

Ami igazán különös ezzel kapcsolatban, hogy minden új tanonc más személyiségű Abbelas Thimnállal találkozik először. Emellett elmondható, hogy mégsem egyetlen szellem tanításai gondolják az utódokat, hisz minden itt tanult egykori diák hátrahagy ezt-azt saját tudásából. Az akadémia könyvei, falai, de még az ott lézengő személyek is csak az új tanuló kiképzését szolgálják. Az épület minden porcikája tudást s gondolatokat rejt, és ha kell, a tanulót a való világban is okulására szolgáló helyekre, helyzetekbe vezeti, míg nem képes felfogni, megérteni, és átlátni az akadémia rejtélyét, így szerevezve meg az illúziók teljes hatalmát.

Az új iskola mágiája finomodott elődjéhez képest, káprázataikat valamelyest stabilabb végeredménnyel képesek bűvölni. Mindez annak köszönhető, hogy többet alapoz az Antissal való kapcsolatra, s immáron nem csak energiát merítenek onnan. Ehhez minden tanoncnak közelebbi kapcsolatba kell hozni elméjét az álomsíkkal, mely miatt felfogásuk is teljesen megváltozik. Kijelenthetjük, hogy elhagyták a mozaikmágia alapjait, s teljesen új, bár az előző tapasztalataiból kialakított mágikus technikát hoztak létre. Szellemük egyfajta élményközvetítő eszközzé válik, melyet minden értelmes lény álmai táplálnak. Ebből fakad képességeik nem csekély hatalma. Persze mindaz, amit alkotnak, továbbra is csak akkor működik, ha azt a szemlélők elhiszik - de ne feledjük mire képes az elme befolyása a test felett.

Kaszt statisztikái

Erő	3k6
Állóképesség	2k6+6
Gyorsaság	3k6+2
Ügyesség	k6+12+kf
Egészség	3k6(2x)
Szépség	k10+8
Intelligencia	2k6+6
Akaraterő	2k6+6
Asztrál	2k6+6
Észlelés	k6+12

Képességek

KÉ	6
TÉ	17
VÉ	72
CÉ	0
HM/Szint	6(1)
Kp/alap	8
Kp/Szint	8
Ép alap	4
Fp alap	4
FP/Szint	K6

Harcérték

Az Illuzionisták cseppet sem számítanak harcias népségnek. Úgy tartják, ahol nem érnek el sikert mágiájukkal, ott egy éles penge sem sokat segíthet. Mindazonáltal gyakran kell azzal szembesülniük, hogy - varázserejük fogytával vagy annak híján - tengelyt kell akasztaniuk frissen szerzett haragosaikkal vagy a Törvény embereivel. Ilyenkor mégiscsak kénytelenek fegyvert ragadni.

Harcértékeiket tekintve nem tartoznak a kiemelkedő kasztok közé, meglehet csakis a kényszer vitte rá őket, hogy manapság már jobb fegyverforgatóknak számítanak, mint a varázslók. KÉ alapjuk 6, TÉ alapjuk 17, VÉ alapjuk pedig 72. Ugyan előfordul, hogy egyes célzófegyverekkel is megtanulnak bánni, CÉ alapjuk mégis 0. Szintenként 6 Harcérték módosítót kapnak, ebből minden TSz-en egyet-egyet kötelesek TÉ-jükre, illetve VÉ-jükre fordítani.

Életerő és Fájdalomtűrés

Ezen értékek tekintetében az Illuzionisták nem tartoznak a kivételes képességű kasztok közé. Sem életmódjuk, sem mentalitásuk nem kényszeríti rá őket, hogy különösebb figyelmet fordítsanak rájuk. Más mágiahasználókhoz hasonlóan alacsony értékeket mondhatnak magukénak. Ép alapjuk 4 (ehhez járul még Egészségük 10 feletti része), csakúgy, mint az alacsony fájdalomtűrő képességet jelző 4-es Fp alap, amihez (Állóképességük és Akaraterejük 10 feletti részén kívül) szintenként K6 Fp járul.

Képzettségek

Hogy kellőképp megfelelhessenek a mindig új és új kihívásoknak, az Illuzionisták meglehetősen jól állnak képzettségek dolgában, noha más, tanulásra fogékonyabb kasztoktól még mindig jelentősen elmaradnak. Kp alapjuk 8, amihez szintenként (már elsőn is) újabb 8 járul. Az Illuzionista karakter az 1. Tapasztalati szinten a következő képzettségeket kapja:

Képzettség	Fok/%
2 fegyver	Af
1 fegyver dobása	Af
Lélektan	Af
Kultúra	Af
Hamiskártya	Af
Dorbézolás	Af
Tánc	Af
Álcázás/álruha	Af
Értékbecslés	Af
Kocsmai verekedés	Af
Mászás	15%
Esés	5%
Ugrás	10%
Zsebmetszés	10%
Lopózás	10%
Rejtőzködés	15%

További szinteken a következő képzettségekben részesül:

TSZ	Képzettség	Fok/%
2.	Zsonglőrködés	Af
3.	Hátbaszúrás, vagy Legenda ismeret*	Af
4.	Dorbézolás	Mf
5.	Hamiskártya	Mf
6.	Álcázás/Álruha	Mf

Az Illuzionista karakter szintenként további 30%-ot kap, amelyből a fenti képzettség egyikére maximum 10%-ot tehet, de a KM korlátozhatja az elosztást, a megelőző kalandok ismeretében.

**Az új iskola képviselői, hátbaszúrás helyett választhatnak legenda ismeretet.*

Különleges képességek

(Az eredeti kasztnál leírtak alapján)

Az Illuzionisták elsődleges különleges képessége, hogy képesek az *Illúzió mágia* alkalmazására. Az Illuzionista karakter max. Mp-ja első szinten 10 és minden további Tapasztalati Szinten 10-zel növekszik.

Az *Antissjárás* képzettségnél leírtak szerint 40% alapesélyük van arra, hogy fogékonyak a képzettségre.

Mivel a mágiájukhoz szükséges manát közvetlenül az Antissról szerzik, ezért a manaháló esetleges hiányosságai nincsenek rájuk hatással. Csakis az olyan speciális esetek vonatkoznak rájuk is, mint pl.: a mana-túlcsordulás. Azt azonban nem szabad figyelmen kívül hagyni, hogy jóllehet álmaik – s manával való feltöltődésük – során nem használják a mana-hálót, minden egyes varázslatuk pusztítja a környéken jelenlévő mágikus energiát.

Képesek arra, hogy egy zavartalan, öt percen keresztül tartó lazító gyakorlat – egyfajta meditáció – segítségével bármikor elallassanak. Ez a fajta álmom nem számít mágikusnak. Fél órányi zavartalan alvás után aktuális Mana-pontjaik száma a max. Mp értékükre áll vissza, függetlenül attól, hogy előtte hány Mana-pontot használtak el. Egy ynevi nap során azonban mindösszesen háromszor képesek ily módon visszanyerni Mp-jaikat, a negyedik kísérlet eredménytelen marad. **Az új iskola, a Vándor Akadémia követőinek ezzel a módszerrel fél helyett egy óra zavartalan alvásra van szükségük, hogy feltöltsék manapontjaikat.**

Az új iskola, Illúzió mágiája

Abbelas Thymnal annak idején – hiszen nem sikerült végig járnia a varázslóknak kijelölt grádicsokat -, kénytelen volt újszerű megoldások után nézni, hogy mágiaformáihoz megfelelő mennyiségű manát tudjon szerezni. Érdeklődése hamar a misztikus tulajdonságokkal rendelkező Antiss felé fordult, mivel könnyedén belátta, hogy az általa megidézni kívánt tünékeny káprázatok mily szoros kapcsolatban vannak az álmodók fantáziájából született síkkal. Éveken át tartó kutatások után sikerült kifejlesztenie azokat a meditációs eljárásokat, melyek segítségével közvetlenül az Álomsíkot körülremegő energiaörvényeket tudta manává változtatni, majd szinte azokat idomítva káprázatokként a világra engedni.

Az új technika már inkább nevezhető tapasztalati mágiának, bár némelyik illuzionista kutatja, és át is láthatja képességeik mágikus rendszerét.

A KM-ek figyelmébe: Az alább következő mágikus módszer segítségével látszólag valóban minden létrehozható, pontos szabályozása éppen ezért lehetetlen. Ha azonban a józan ész elve alapján vizsgáljuk meg a dolgokat, minden esetben logikusan beláthatjuk, hogy mi az, amire az adott varázslat képes és mire nem.

Az illúziók (önmagukban) nem igen képesek, közvetlen sebeket és mentális veszteségeket okozni! Effajta eredményekhez, szükség van a körülmények megteremtésére. Ugyanígy képtelenek bármiféle egyéb mágikus (Pszi) hatás létrehozására is. Ezen hatások eléréséhez mindig valós, létező közreműködőre van szükség, akik az illúzió leple alatt tevékenykednek, vagy arra, hogy teljes mértékben elhitessük az áldozattal, hogy ez a valóság, hiszen a mentális betegségek is a megváltozott tudatállapotból fakadnak.

Ráborulhat valakire egy bogrács forró víz, sőt az illető még akár a zubogó vizet is érezheti a kezén, ám az valódi sérüléseket semmiképp sem okoz. Fájdalom kiváltására pedig nagyon hihető illúzióra van szükség, amivel rávehetjük az elmét sérülésébe vetett hitére, hasonló folyamatokra kényszerítve a tudatot, mint mikor pszi képességgel fájdalmat csillapítunk vagy váltunk ki.

Abbelas Thymnal Új iskolájával egy teljesen kreatív, érzet-kivetítő rendszert alakított ki, mely során az illuzionista olyan hiteles varázslatot hoz létre, amennyire átgondolja annak részleteit. Ehhez az Antissról magával hozott élményt kell szabadjára engednie. Annak érdekében, hogy ezt megtegye, az Idő és a Bonyolultság kategóriákban kell meghatározni a varázslata paramétereit. A varázslatokat az illuzionista sajátos varázsigékkel és bal keze által a levegőbe rajzolt, változatos színű fényrúnákkal idézi meg. Megteheti, hogy elhagyja az igéket, és a kézjeleket, ám ez esetben, a varázslási idő duplázódik. Lássuk hát, hogy is működik.

Mp költség: Az illúziók létrehozásához szükséges energiát úgy határozhatjuk meg, hogy az alkotóelemeinek (Időtartam és Bonyolultság, lsd. lentebb) szintjét összeszorozzuk. Az örökkévalóság létrehozásához azonban bele kell építenie az illuzionistának azt az érzelmi energiát is melyet, emlékeiből idéz elő. Ez azt jelenti, hogy az Asztrál főértékéből egyet permanensen elveszít az örökkévalóság megidézésével.

Erősség: Az erősség szintén attól függ, hogy milyen szintű alkotóelemekből építi fel az illúziót. Akárcsak a manaköltségnél, az alkotó elemek szintjeinek szorzata határozza meg az erősséget. Az örökkévaló káprázatok esetében az erősséghez a megalkotó, varázslat előtti, Asztrál tulajdonságának teljes értéke is hozzászámolandó.

Időtartam: A különböző fokozatok azt jelölik, hogy a varázslatba fektetett energiák mennyi ideig képesek azt fenntartani. Az illúziók legkésőbb 1 hónap múlva szertefoszlanak, kivéve, ha örökkévalót alkottak. Az alkotó a varázslatot csak akkor tudja ezelőtt az időtartam előtt megszüntetni, ha azt az *irányított intelligencia* kategóriába sorolta, tehát megállás nélkül koncentrálnak annak irányítására (lsd. Bonyolultság lentebb).

Varázslat szintje: A varázslatba épített **Bonyolultság** tényező szintje jelenti az illúzió szintjét.

Hatótáv: A az illúzió létrehozásakor az illuzionista zónáján (20m) belül lehetséges. A kiterjedése pedig a bonyolultság szintjétől függ, és ott részletezve van. Általánosságban elmondható, hogy minden szinten minden kiterjedés létrehozható, ám kellőképp hitelesen, csak a szintjük keretein belül fognak működni.

Mágia ellenállás: Az illúziók, mivel nem csak fényjelenségek, könnyen leleplezhetők, ám csak abban az esetben, ha elkezdenek gyanakodni rá. Ilyenkor egy intelligencia próbával derül ki, hogy az alany rájön-e, az idézett élmény valós vagy hamis. Természetesen attól, hogy lelepleződik a turpisság, a káprázat még nem szűnik meg, csupán a hitelességét veszíti el. Viszont a közvetlenül a célpontra alkotott, annak személyes aurájába teremtett illúziók ellen asztrál és mentál mágiaellenállás próbára is jogosult, s ha bármelyik sikeres volt, akkor átlát az illúzión, mely már csak zavaró fantomjelenség lesz számára.

Tehát ha gyanakszik rá valaki, dobhat egy intelligenciapróbát, melyre összetettségéhez mérten módosítót kap. Mágiaellenállás-próbája is e szerint módosul. A varázslat szintje, alapján kell eldönteni a módosítót, mely a következőképp alakul: 1-es szinten +2, 2-esen +1, 3-ason nincs módosító, 4-esen -1 valamint 5-ös szintű illúziónál -2 módosító járul az intelligenciához. Mágiaellenállás-próba esetén is ugyanígy változnak a módosítók.

A varázslat azonban erősíthető. Ennek következtében romlanak a szemlélő próbájának esélyei. Az illuzionistának lehetősége van a bonyolultsági szint növelésére anélkül, hogy a varázslat tényleges bonyolultsági szintjét módosítaná.

Például: Egy egy percig tartó 5-ös bonyolultságú illúzió manaköltsége 10 Mp, s leleplezéséhez szükséges próbára az elszenvedő alany -2 módosítót kap. Viszont, ha az illuzionista emelni akarja az intelligenciára járó negatív módosítót -3-ra, akkor 6-os bonyolultsági szintűnek számít - így 12 Mp-ba fog kerülni a varázslat.

Varázslási idő: Annyi szegmens amennyi a **varázslat szintje**.

Alkotó tényezők

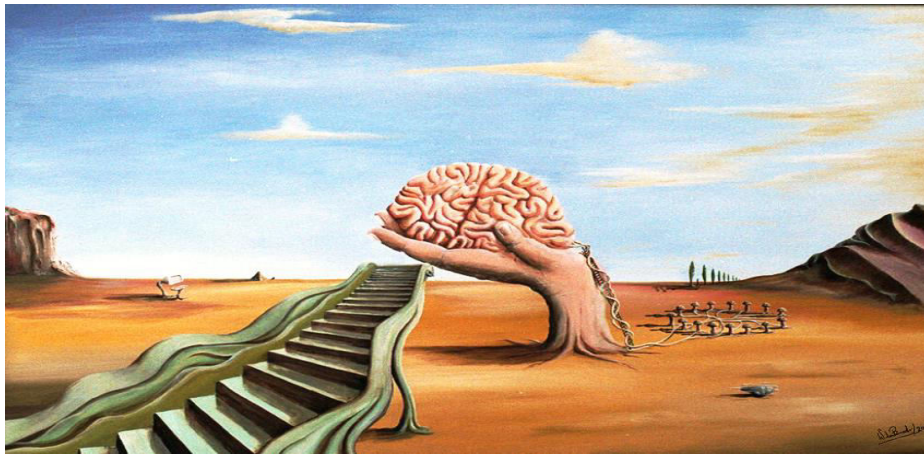
Időtartam:

FOKOZAT	IDŐTARTAM
1	1 szegmens - 1 kör
2	Maximum 1 perc
3	Maximum 1 óra
4	Maximum 1 nap
5	Maximum 1 hét
6	Maximum 1 hónap
10	Örökkévalóság (ebben az esetben azonban egyet fel kell áldoznia Asztrál főértékéből, mely örökre megköti az illúziót)

Bonyolultság:

Szintje 1-től 5-ig terjed. Ezek azt mutatják, hogy a varázslatok mennyire összetettek, hihetőek, milyen részletesek, illetve hány érzékszervre terjednek ki, továbbá ez határozza meg az illúzió méretét. Egy 1-es szintű illúzió is lehet teljesen hiteles, amennyiben alacsony igényeket kielégítő káprázatot hozunk létre. A tökéletes, minden részletre és érzékre kiterjedő illúziót jelenti az 5-ös szint, az ettől alacsonyabb szinteken el kell dönteni, miről mond le az idéző a hitelesség rovására. Ne feledjük: **minél alacsonyabb a szint annál könnyebb lesz leleplezni.**

Mivel a bonyolultság szintje képviseli a káprázatba fektetett energiát is, így meghatározza, mekkora kiterjedést tud **hihetően** nyújtani. Minden szinten képesek az illúziók az összes kritériumnak megfelelni (érzékeny, végeláthatatlan látvány, stb.) azonban olyan kategóriájú lesz a finomsága, és valóságossága a káprázatnak, amilyen szinten alkalmazza.

Illúziók intelligenciájáról: Az alapvető káprázatoknak két változata van. Az első teljesíti a létrehozójuk előre megfogalmazott kívánságát, majd idejük lejártával eltűnnek. Ezek az **öntudatlan illúziók**, melyek nem képesek reagálni környezetükre. Második - egy fokkal nehezebb - mikor a varázslat működése alatt az illuzionista úgy alakítja a létrehozott forma reakcióit, ahogyan akarja. Ez az **irányított illúzió**, ami így hitelesebb tud maradni lévén, hogy az időtartama alatt rugalmasan reagál az illuzionista szándékának megfelelően. Nem képes eltérni a létrehozott keretektől, csak ha alkotójuk plusz manát áldoz rá, az eltérés, átalakulás bonyolultságának megfelelően. Az irányított típusú illúziókeltés során a varázslatot mentálfonál köti össze az alkotójával.

Az irányított illúzióknál, az időtartam lejártán belül bármikor megszüntetheti a varázslatot. Ettől azonban többre is képes az illúziók mestere, aki emlékeiből, kreativitásából előhívott káprázatokot, akár reagálni képes, tudattal és egyedi személyiséggel is elláthatja a bonyolultság magasabb fokain. Ezek az **önálló illúziók**. Míg az öntudatlan illúziók egy programot teljesítenek, addig az önálló saját létezésüket valóságosnak felfogva cselekszenek és reagálnak mindenre. Semmit sem képesek befolyásolni, azonban ha elég magas bonyolultságúak, akkor hihető lesz a tapintás, sőt, a hő, vagy fájdalom érzet is. Ezek azonban azonnal el is múlnak, így ezzel a káprázat mestereinek óvatosan kell bánniuk, mert könnyen leleplezhetik a költséges varázslatot. Néhány bölcselő illuzionista szerint mindegyik azért lehet képes egy illúzió, mert egy aktív, nagy erejű mágikus rendszerről van szó, s az így alkotott háló érzékeli a benne zajló eseményeket.

Mivel az illuzionista saját kreativitásával álmodja meg varázslatait, az nem lehet nála eszebb, s nem rendelkezhet más tudással. Azonban ennek ellenkezőjét eljátszhatja akár teljes hitelességgel, ha erre alkotója is képes. A könnyebb érthetőség kedvéért a következőképp lehet nagyjából kategorizálni a varázslatba ültetett szellemi képességeket aszerint, hogy legfeljebb a megalkotójuk intelligenciájával számolhatunk:

- Legfeljebb az illuzionistával megegyező intelligenciájával tud reagálni egy önállósított illúzió
- 5. bonyolultsági szint: ez rendelkezhet az alkotó leleményességével/felfogásával, tudásával.
- 4. bonyolultsági szint: az illúzió az alkotó intelligenciájának felével rendelkezik.
- 3. vagy attól alacsonyabb bonyolultság: az alapvető illúziók lehetőségei, vagy megalkotójuk intelligenciájának a negyedét teszi lehetővé.
- Minimum 2. bonyolultság szintűnek kell lennie ahhoz, hogy irányított kategóriájú lehessen.

Az egyes szinteken létrehozott káprázatok természetesen képesek mindarra, amire az előző szinteken, viszont erősebben hatnak az érzékekre. Minden szinten megvalósítható, hogy csak egy érzékre, egy komponensű illúziót hoznak létre, viszont csak a 4. szinttől lesz olyan mélysége az illúziónak, mint a valós érzeteknek. Egy igazán hiteles illúzióval nem könnyű, de lehet sérülést okozni, melynek oka az elme átverhetősége.

Amennyiben az illuzionista szeretné közvetlenül elhíttetni az ellenfelével, hogy valamilyen módon megsebezte, elsősorban szükséges olyan formába öntenie azt, amiről az áldozat elhiszi, hogy valóban sérülést okoz; legyenek azok lángok, maró sav, egy repülő nyílvesző, vagy darázscsípés. Eképp a célpont el is ájulhat, vagy egyéb mentális állapotváltozások válthatók ki. Ebben az esetben azonnal szükséges egy intelligencia-próba az ellenfél részéről, ahogy azt már korábban említettük. Amennyiben próbáját elvétette, úgy elméje elhiszi, hogy valóban megsérült az illúziótól, és az agy fájdalomként regisztrálja azt. **Fontos: ÉP sérülés nem okozható!** A sebzés az illúzió szintjétől függ. Első és második szinten nem képes sebzést okozni. Harmadik szinten 1 Fp, negyedik szinten 1k3 Fp, míg ötödik szinten akár 1k6 sebzés is okozható.

Az alábbiakban leírjuk, az egyes szintek mit is jelentenek, és a legjellemzőbb példákat. Azonban ezt érdemes egy körülbelüli meghatározásnak tekinteni. Ez főként segédlet, hisz mindenki a saját felfogása szerint hozza létre illúzióit, s végeredményben ti döntitek el, mi fér bele a játékokba. Természetesen a végső döntés a KM jogköre.

SZINT	LEÍRÁS
1.	Az egészen egyszerű, rendszerint egy érzékszervre hatni képes, nem túl nagyméretű illúziók tartoznak ide. Ha ezen a szinten hihető illúziót akarunk teremteni, akkor a szimpla fényjelenségek, sima felületek, vagy egyszerű, esetleg ismétlődő hangokat célszerű használnunk. Azonban ezen a szinten még nincs igazi mélysége az érzeteknek. Mindenképp csak egy érzékre hat! Pl.: Felvillanó fényjáték a fák között, egy távoli villámlás, pissenés, nedves vagy meleg tapintás egy ruhán, sípoló hosszantartó hang, egy fénycsík, stb...
2.	Továbbra is a könnyen létrehozható illúziókat, egyszerű érzeteket, és kevés részletet jelentő szintnél tartunk, azonban ezen a szinten már hihető és alkalmazható eszközökkel verhetjük át a közönséget. Még nem képes elég részletet és valóságosságot magába foglalni, hogy minden elvárást teljesítsen. Egy-két érzeten felül még csak az egyszerű és hétköznapi látványt nyújtja, s ha cizellált műtárgyakat alkotunk az szokatlan érzetet kelt, mintha egy háromdimenziós tárgynak díszítései kétdimenziósak lennének. Ezen a szinten már lehet viszonylag nagyobb méretet létrehozni, azonban azzal csökken a részletgazdagság; így a horizontig a nyugodt tenger, vagy felhőtlen ég, de akár hosszú téglafal, vagy teljes sötétség jeleníthető meg. Ám ha a láthatárt álcázzuk, az csak egy-egy adott pontból lesz érzékelhető, mintha a szemlélő egy illúziólepel előtt állna. A szint által nyújtott lehetőségek tökéletesek lehetnek a következő példákra; egy kitalált személy hangja; valahol hallott dal megelevenítése változtatások nélkül; egy paraszti ház díszítés nélküli szobája; egy hétköznapi kard. Akár egy érmére is lehet hamis látszatot tenni. Általánosságban elmondható, hogy teljes hitelességet a már meglévő testekre idézett káprázattal lehet elérni, amíg meg nem fogják azt, mert nem képes eltorzítani a meglévő érzeteket.
3.	Itt már részletes és közel tökéletes illúziókat alkothatunk - amennyiben nem túl nagyok az elvárásaink. Lemásolható egy tárgy, vagy létező személy, viszont aki ismeri az eredetit az fel tudja fedezni az apró eltéréseket. Megfelelően mély érzetekkel lehet ellátni az illúziót, így nem tűnik fel, hogy a fa asztal rézből van, vagy a leeső fakupa fémesen kondul, de akár egy új dal is alkotható ha az illuzionista jól ismeri a hangszert. Ezek az illúziók már képesek a nagyfokú hitelességre, de még mindig lesznek korlátai, s le kell mondani egy-egy tényezőről.

A láthatárra kivetített káprázatlan már nagyobb területet fed le. Akár egy egész utca házsora életre kelthető, vagy egy kisebb, hullámzó búzamező, de teljesen hiteles akkor maradhat, ha elsősorban ismétlődő formákból, s egyszerű, hétköznapi látványból áll. A realitástól elrugaszkodó képzetek csupán azért nem lesznek könnyen leleplezhetők, mert valamelyest hihetetlen látvány tárul a szemünk elé; tehát a sárkány kissé még mesebelinek tűnik, ha az alkotó még egyáltalán sem találkozott e teremtmények közül, a már megélt tapasztalatokat viszont tökéletesen életre tudja hívni. Ezen a szinten a magára hagyott illúziók még statikusak, nem érzékelik a személyek tetteit, legfeljebb egy- két reakcióra képesek, nem teljesen érzékelik a környezetüket, tehát az asztalról nem verhető le a pohár, de a fényviszonyoknak megfelelően mozgatja árnyékát.

4. A részletgazdag, sok érzékre hatni képes, részben önálló, igazi illúziók ezen a fokon kezdődnek. Itt már nem szükséges tárgyhoz kötni a káprázatot, mert önmagában is képes olyan mélységű tapintás érzetet is adni, hogy valóságos tárgynak tűnik. Ettől függetlenül a megalkotott tárgy anyagi teste nem lesz jelen. A nap ragyogása és a hajnal pírja látszólag a láthatárt is képes bevilágítani, és minden részlete reagál a pompával teli kastélyszobának. Ám még mindig lesz egy Achillesz ínja a káprázatnak, s egy-egy dologban még mindig hiányt szenved: ha túl részletes, minden érzékre hat, valamint valóságos, reálisan következhető reakciókat is kigondol hozzá az illuzionista, akkor mérete, kiterjedése nem lehet igazán nagy. Korábban említett kastélyszobás példánknál tehát nem lesz képes egy egész épületet, csupán annak 1-2 termét megeleveníteni. Ha az illúzió túl nagy, akkor nem hat minden érzékre, a láthatár azonban átalakítható, az illuzionista zónáján belülről nézve akárhonnán a szemlélő számára. Itt már magától reagáló, több összetevőjű és változni képes illúziók teremthetők, ha azok előre betáplált reakciói elég hétköznapiak; például mint egy ajtó kinyitása, vagy a napfelkelte, avagy egy macska simogatása és annak mozgása, de semmi váratlan esemény. Minden megvalósítható, amit el tud képzelni az illuzionista – még ha nem több képzelete szüleményénél, részletiben akkor is hiteles. És immár a sárkány is teljesen valóságos lehet.

5. A határtalan képzelet tökéletes valósága, sőt, ha akarod még jobb is, mint a valóság! Nincsenek hibák, szinte magától szövi részleteit a varázslat, mondhatni a megelevenített Antiss. Új világok és személyiségek alkothatók, megépíthető egy teljes akadémia polcain enciklopédiák sokaságával, vagy kísértet kastély, mely még lelepleződése után is épp ugyanolyan zavarbaejtően hiteles. Bizonyos esetekben, elég gyenge akaratú embereknél akár veszélyes is lehet, hisz az érzetek oly mélységgel rendelkeznek, hogy talán nem is hívhatóak káprázatnak. Már-már a mentálmágia határait feszegeti - hisz nem azt adja, amit az ember elvár a valóságtól, hanem azt amire vágyik, amiről álmodik. Nincsenek határok.

Manatöltés:

A korábban ismert Antiss meditációs módszerből az új iskola követőinek sikerült kifejlesztenie egy technikát, mely kihasználja, hogy az illuzionisták elméje egyfajta élményközvetítő-eszközzé válik a képzése során. Ennek a lényege ugyanaz, mint az Antiss meditációnak; az emberek elméjét ért események és élmények ereje feltöltik azt új képzetekkel. Az új iskola követőinek elméje mondhatni állandó, talán enyhe fokú transzban van, mely transz az éber állapotoké annak a tudatos álmodásnak, mellyel rövid meditációjukban képesek telíteni elméjüket, így minden, amit lát új erővel, s lehetőségekkel tölti fel.

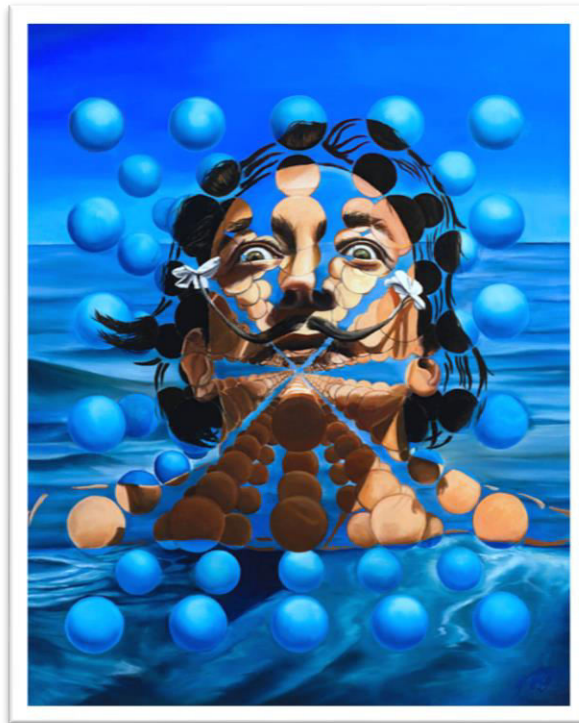
Talán ez az állandó tudatállapot-beli eltérés miatt olyan álmodozó minden illuzionista. Ugyancsak ez lehet oka annak, hogyha nem koncentrálsz ezen képzésen átesett illuzionista az álomsíkon való jelenlétére, nem is igen álmodik. Elmélyük egy része mondhatni állandóan az Antisson lebeg.

A körülötte történő események izgalmaságának fokától függ, hogy mennyi mana töltődik vissza passzívan. Ez persze attól is függ, hogy számára mennyire izgatóságok a körülmények. Tehát egy megcsömörlött illuzionistának az elméjét nem ingerli annyira egy multság, mint az életvidámat. Mindez a km döntése alapján módosul. Az új iskola követői számára az Antiss-meditációs manatöltés dupla annyi ideig tart, ugyanis állandó készenlétben lévő elméjük ekkor regenerálódik.

Unalmas esemény:	félnaponta TSZ*1Mp
Érdekességek, új város:	negyed nap alatt TSZ*1Mp
Izgalmas dolgok, átlagos multság:	óránként TSZ*1MP
Harc, igazán jó szórakozás, életveszélyes izgalmak:	percenként TSZ*1Mp

Ez nem azt jelenti, hogy az idő lejártával visszakapja az adott mennyiségű manapontot, hanem hogy időarányosan térnek vissza a mágikus energiák. Például egy multság alkalmával egy 3. szintű Illuzionista nem az óra végén kap vissza 3 manapontot, hanem 20 percenként tölt vissza 1-et.

Illúziók természete

Mivel az illúziók értelmezése és kijátszása nem kevés vihart kavarhat, érdemes jó előre tisztázni bizonyos dolgokat. Ezen mágiaforma csupán *elhiteti* áldozataival, hogy amit látnak, hallanak, az valóságos. Egyszerűen *becsapja* azok érzékszerveit. Nem *mentális operáció*, azokhoz semmi köze nincs. Sőt, nem képes olyan érzeteket sem kelteni, amelyek megfelelő receptorok híján észlelhetetlenek. Egy vak nem fogja látni a legjobban sikerült illúziókat sem, akinek béna, érzéketlen a keze, nem tapinthatja meg őket, bármilyen jól is vannak „összeállítva”. Továbbá az Illuzionista csak olyan érzékszervekre ható érzeteknek tud formát adni, amilyenekkel maga is rendelkezik. Ha nincs infra- vagy ultralátása, fogalma sem lesz ezen érzékek érzeteiről, ha pedig nem rendelkezik egy kutya vagy egy ork kifinomult szaglásával, akkor képtelen számukra a szagokat életszerűen gazdag részletességgel kidolgozni, legyen az illúzió bármilyen részletes is. Valamirevaló hordozó nélkül a legjobban megkonstruált varázslatok sem érnek – az esetek többségében – semmit. Hiába gyönyörűséges egy aranypénz látványa vagy tapintása, ha nem kötik valamihez, vagy nem irányítják, csupán abban a pozícióban lebeg, ahol létrehozták – egészen az időtartam elmúltáig. Ha azonban egy rossz gombra vagy lapos kavicsra mondják rá, a legélesebb szemű kocsmárost is be lehet csapni vele.

Bármikor boroskupát varázsolhatunk egy asztalra, ám ha azt akarjuk, hogy a kezünkkel együtt mozogjon, ügyeljünk arra, hogy ezt is megtegye (koncentráció). Az is megtörténhet, hogy a megfelelő mélységű érzetet kiváltó illúzió becsapja a célpont érzékszervét és a teste e szerint reagál, de így még mindig nagyobb a lelepleződés esélye, mintha egy létező tárgyhoz kötnénk. Egy degeszre tömött zsákról soha nem fogjuk tudni elhíttetni, hogy valójában egy kard, lévén egyszerűen „lelóg” az illúzióról. Célszerűbb olyan méretű képpel leplezni, amely jobban megfelel a méreteinek. Legyen például belőle egy vaddisznótetem, garantált lesz a meglepetés!

Egy illúzióval soha nem tudjuk megváltoztatni valaminek az anyagi minőségét! Lehet, hogy a szemünk és a kezünk bedől a látszatnak, de ettől az még illúzió marad. Egy tarisznya sohasem lesz hirtelen mázsás súlyú, mint ahogy valójában kővé vagy vasforgácsá sem változhat. Tehát ügyelni kell arra, ne hogy „átüssön” az érzet.

Az illúziókat ugyan a fény láttathatja velünk, ám azok tulajdonságaiból fakadóan inkább olya módon, hogy körül folyja, megrajzolja őket. Következésképpen az illúzióknak nincs árnyéka sem, ezért, ha tökéletes munkát akarunk végezni, arról külön kell gondoskodni. Ez persze odafigyelést igényel. A KM az így felmerülő gondokkal mindig számoljon – és amellet, hogy ez sok plusz Mp-ba kerül – nagyban növeli a lelepleződés veszélyét is.

A létrehozott fény teljes mértékben úgy viselkedik, mint a valódi, ám mivel koncepciója a káprázat, így nem vetekszik a létező fényekkel, azok – mondhatni – átütnek rajta. Létrehozási szándéka szerint akkor működik, ha a célpontok elhiszik.

Valódi láthatatlanság nem hozható létre az illúziók segítségével, csupán áttetszőség. Azaz hiába akarunk mi eltűnni a kíváncsi tekintetek elől, ezt csak úgy valósíthatjuk meg, ha valamivel eltakarjuk magunkat; egy látszattal, ami lehet a teljes környezetünk hamis képe, melyben mi már nem vagyunk benne, vagyis elfed minket. Azonban ez sok energiát igényel.

Lehetséges ugyan egyes érzékszerveket – elsősorban a látást – eltompítani általuk, ám egyetlen esetben sem lehet bárkit teljesen megfosztani az adott érzékszervétől. Ez ugyanis már valamilyen *mentális operáció* lenne, és az illúziók – természetüknél fogva – képtelenek erre. Azonban ha elhiszi, és ezt fogadja el valóságnak a célpont elméje, akkor az már nem csak külső, hanem saját tudata keltette hatás. Ne feledjük; az elme egészen elképesztő dolgokat képes elhiteni önmagával. Gondoljunk csak a tetszhalottakra, vagy egy pánikroham során bekövetkező hamis tünetekre. Tehát létrehozható egy zsák az áldozat fején, mely eltakarja a látását, amíg nem kezd el gyanakodni. Ha ez mégis megtörténik és az illető erre rájön, amire meggondolatlan varázslatoknál nagy esély van, az ME azonnal működésbe lép. Amikor elkezdenek gyanakodni, az erősségnél leírtak szerinti intelligenciapróbára jogosult az, aki érzékeli az illúziót, valamint a személyes aurájában létrehozott, gyanússá vált káprázat ellen Mágikus Ellenálláspróbája sikerességével át fog látni rajta. (Azaz normál Asztrál és Mentál mágiaellenállás próbát tehet az erősítés szerinti módosítóval). Ha bármelyik is sikerrel járt, Személyes Aurája segítségével át fogja látni a varázslat azon részét, ami az aurájába esik. Ha kudarcot vall, kénytelen magán megtűrni az illúziót, míg azt akár a létrehozója, akár más meg nem szünteti, vagy annak időtartama le nem jár. Hiába tudja, hogy káprázat, hiába „nem hisz benne”, attól az még létezik, bármennyire is zavarja adott esetben. Azonban, ha célpont beleegyezik a rá idézett illúzióba, akkor tartósabb lesz.

Az illuzionisták alkotta varázslatok koncepciója a káprázat, így az öntudattal rendelkező alkotásoknak nem létezik mentál vagy asztrál testük, s mentál/asztrál fonál is csak az irányított intelligenciájú illúziókkal köti össze az alkotót. Bár egyfajta kivétel lesz ezen síkokon, a káprázat finomságától függően másolva a valódit, ám az is csak látszat, hatni rá képtelenség.

A kalandmesternek érdemes odafigyelnie arra, hogy mi mindenre tér ki a játékos leírása, mikor egy illúziót alakít ki. Amellett, hogy bele kell férnie a bonyolultság szintjébe, a kihagyott részletek lesznek az illúzió kiskapui, melyek leleplezhetik, amire felfigyelhetnek az NJK-k. Tehát a jó illúzió kulcsa a pontos leírás, éppen úgy, ahogy a karakter is pontos elképzeléssel tudja hihetővé tenni varázslatait.

Mivel az illúziókkal nem lehet közvetlen módon senkit sem megsebezni, talán néhány játékos azonnal le is mond a használatukról vagy kipróbálásukról. Hiba lenne azonban alábecsülni azokat a lehetőségeket, amelyeket a szemfüles és gondolkodó karakterek előtt megnyitnak. Az Illuzionisták – részint a kaszt történetéből és mentalitásából fakadóan is – meglehetősen színes egyéniségek, mágiájuk pedig kimeríthetetlen tárházat nyit meg a gondolkodni, ravaszkodni szeretők előtt.

Illuzionista varázstárgyak

Az illuzionisták is elsajátíthatják a Rúnamágia képzettségét, és így el tudják készíteni az ilyen módon készülő varázstárgyakat, hiszen ezekhez az ősi jelrendszerekhez könnyen hozzáférhetnek. Valószínűleg az álmok síkjáról sikerült előkutatniuk néhány elfeledett rúnát is. Ezen felül pedig rendelkeznek néhány varázstárggyal, amit a tapasztalati úton készülő varázstárgyakhoz hasonlóan képesek elkészíteni.

A tapasztalati úton készülő varázstárgyaik különleges elkészítést kívánnak, hiszen az álmok síkjáról merített energiákat tovább tart megkötni az anyagi síkon. Így egy ilyen varázstárgy elkészítéséhez több nap is kellhet, viszont a szükséges mágikus energiákat akár több részletben is bele tudják tenni. Nem csak nappal, hanem az álmukban is dolgoznak ilyenkor, hogy megkössék azokat a mágikus energiákat, amik végül egyben fogják tartani a varázstárgyat. Ezért a Mana-pont résznél két számot is fogtok találni: az első a szükséges napok számát mutatja meg, míg a második szám a mana-pont költséget jelöli, amit minden nap egyszerre kell felhasználnia az ebbe a kasztba tartozóknak. Előnye ezeknek a tárgyaknak, hogy a szükséges napok és éjszakák akár megszakítással is felhasználhatók, így egy elfoglaltabb - vagy inkább feledékenyebb - varázshasználó akár hónapok vagy évek múltán is folytathatja a tárgy elkészítését. Sőt, akár egy másik illuzionista is befejezheti.

Szárított köd a mithrill erdőkből:

Mp: 2x12

Ár: fél arany/adag

E profánmágikus varázstárgy elkészítéséhez különböző ásványi anyagok begyűjtését és összekeverését köti ki a recept, amit 2 éjszaka alatt, a megfelelő varázsporrá állítanak össze a mágikus energiák, minek képességeit a legendás mithrill erdő ködéből idézik. Ez az ezüstös színű por hihetetlen könnyű - úgy tűnik, mintha nem is lenne súlya. Mikor a port legalább egy vödörnyi vízbe öntik, feloldódik, és sűrű köd keletkezik. A köd teljesen normális, zárt térben megmarad, de a szabadban elfújja a szél. Egy adag egy egész báltermet képes megtölteni köddel, s rendszerint 2 aranyért árulják. Ettől kisebb mennyiség felhasználása szűkebb területet tölt meg. Néhány alkimista állítja, hogy ez csak egy egyszerű vegyszer, ám a kötekedő tudós fők nem érthetik a csodák lényegét.

Álmok könyve:

Mp: 5x20 / 10x20

Ár: 2 arany

Szükség van egy könyvre, aminek a lapjait már megírta valaki, és így a benne rejlő tudást az illuzionista képes átmenteni az álmok síkjára. A könyv csupán akkor fedi fel a tartalmát, amikor a varázstárgy elkészítésekor meghatározott feltétel teljesül. Ebben az esetben változó színekkel feltűnnek a ragyogó betűk, hogy az átlag szem számára is olvasható legyen. Ez a feltétel sok minden lehet, határainak csupán a készítő fantáziája szabhat gátat, és mind tudjuk, hogy az illuzionisták képzelete igen szárnyaló tud lenni. Az ilyen módon átlényegített könyvhöz 5 napon keresztül - minden nap - 20 mana-pont felhasználása szükséges.

Egy másik módja és felhasználása a varázstárgynak, mikor a könyv egyáltalán nem létezik, és a nyers mágikus energiákból szövi meg készítője. Ebben az esetben az egész kötet létezése feltételhez van kötve. Az elkészített műhöz 10 nap szükséges, és az utolsó napon nem csak mágikus energiákat szükséges bele helyezni, hanem a készítő lényének egy apró részét is, hogy állandó legyen. Ez azt jelenti, hogy az állandó illúziókhoz hasonlóan lelke egy részével kell megkötnie, azonban az álmok könyvéhez 2 AME (asztrális mágiaellenállás) végleges feláldozásra van szükség. A Vándor Akadémia tudástára is ilyen könyvekkel van tele.

Káprázat palástja

Mp: 4×25

Ár: minimum 5 arany

Szükség van a varázstárgyhoz egy igazán jó minőségű köpenyre. Lehet, hogy elkészíthető lenne egy szakadt ronggyal is, de ezt eddig senki sem próbálta. A köpeny belső felére írják a varázsszeleket. A jelek felrovásához porrá őrölt achátot kevernek el mézzel. Miután a tárgy elkészült, meg sem lehet róla mondani, hogy mágikus tulajdonságokkal bír; még a mágikus kifürkészésnek is meg kell haladnia a 20-as erősséget. Viselője, ha 1 körig elég erősen koncentrálni egy ruházatra - legyen az bármilyen előkelő - is a köpeny illúzióból megszövi azt. A káprázat egészen addig tart, amíg a köpenyt viselője le nem veszi magáról, vagy meg nem változtatja az illúziót.

Legendák Lángoló Pallosa

Mp: 5×53

Ár: fegyver + 4 arany

Természetesen nem csak pengével rendelkező fegyver készíthető el ilyen módon. Az illuzionista apró rúnákkal írja tele a tárgyat az elkészítés során, ezért ennek a varázstárgynak az elkészítéséhez szükség van a Rúnamágia képzettség alapfokára, hogy igazán hiteles legyen. Amikor ezt a fegyvert kézbe fogják, a ráírt rúnák látványosan felviláglanak, majd lángra gyúlnak, és robajló lángokkal vonják be a fegyvert. Természetesen a lángok nem sebeznek, de a hője érezhető, így igazán hiteles a káprázat, s lelepleződése után is zavaró jelenség marad. Fényének erőssége kandallótűzzel egyezik meg. A használó rendelkezik +10 VÉ harcértékkel amíg ezt a fegyvert forgatja. Minden lény, aki nem honos a tűz elemi síkján tart a lángoktól ezért Asztrál próbát tehet +1-el. Amennyiben elvételi a próbát, a *harc félelem hatása alatt* módosítói érvényesek rá (KÉ: -10, TÉ: -15, VÉ: +5, CÉ: -20).

Ikercsillagok

Mp: 6×55

Ár: 6 arany

Egy bross vagy kitűző, amit egy lehűtött, különleges főzetbe kell mártani minden nap, amíg elkészül. A főzetbe gyógynövények, ásványok és jó minőségű bor is kerül. Miután elkészült, picit vöröses fénye és színe lesz az ékszernek. Ha használni kívánják, akkor egy jól látható helyre kell helyezni. A kimondott varázsszó hatására a használó mindkét oldalán megjelenik egy hasonmása. A hasonmások maximum 15 percig maradnak meg, vagy amíg egy másik varázsszóval a használója meg nem szünteti a hatást. A hasonmások mindenben megegyeznek a felhasználóval, de mozdulataikban, cselekedeteikben, és ami fontosabb beszédükben nem utánozzák őt, hanem maguktól cselekednek. Egy lényeges: mindig azon cél érdekében cselekszenek, mint a megidéző. Így harcban harcolnak, társaságban cseverésznek, sőt, akár fel is deríthetnek, hiszen korlátozottan ugyan, de bírnak önálló intelligenciával (a használó intelligenciájából le kell vonni 5-öt). Sérülést nem képesek okozni, de képesek megzavarni az ellenfelet harci szituációban így esély van arra, hogy az illúziókat érik a támadások. Első támadás esetén dobj k6-al, 1-2-es eredmény esetén találják el a játékos. Amennyiben illúziót találtak el a következő támadás esetén 1-2-3-as eredmény esetén találják el a játékos. Amennyiben kétszer mellé ütöttek, úgy kitapasztalták a működését. Ezesetben illúzióként +5 VÉ-t adnak annak, akinek segítenek a harcban. Miután használták a tárgyat, annak 12 órára van szüksége, hogy újra lehessen alkalmazni.

Meseszilánk

Mp: 3x22

Ár: a szükséges kristály+3 arany

E varázsszköz csupán a szórakoztatást szolgálja, mely egy illuzionista helyett is káprázattal tölti meg a környezetét. Bár ereje jóval korlátozottabb, mint egy valódi illuzionistáé, képes megeleveníteni egy mesét, vagy egy teljes emléket, amit beleidéztek. Megalkotásához bármilyen kristály használható, mely több színben pompázik. Ez legtöbbször opál vagy achát. A létrehozónak enyhe bódulatban kell lennie, és minden igézéssel töltött alkalommal elmondja azt a maga által kreált varázsigét, mely később aktiválásához is szükséges parancsszó lesz, közvetlen ezután pedig felidézi magában a mesét, vagy emléket.

Ezt úgy is megteheti, hogy igézéskor elmeséli az emléket a kristálynak. Elkészülte után képessé válik bármikor újra és újra kivetíteni a bele plántált történetet, ha közlik vele a létrehozásakor alkotott varázsszót. A mana-pontokon kívül ez esetben is az emlékhöz kapcsolódó érzelmi energiát is az eszközhöz kell kötni. Megalkotásához 2 AME-t fel kell áldoznia a létrehozónak. A Meseszilánkba ültetett emlék, és az így kivetített látomás minden érzékre tökéletesen hat, viszont nem tölthet meg 20m²-nél nagyobb területet, és nem tarthat 1 óránál tovább. Eleinte emlékek megőrzésére alkotta ezt az eszközt egy szerelmét elvesztett, s gyermekét egyedül nevelő illuzionista, de ma már egyszerűen szórakoztatásra használják. Elsősorban a Taba el-Ibarában elterjedt a készítése, és használata.

Ja'aka, A lélek tükre

Mp: 30x121, és 1 pontnyi asztrál.

Ár: 20 arany

A Megalkotónak először is szereznie kell egy jókora tükröződő felületet, mely már önmagában mágikusnak mondható, majd valószínűleg a legjobban teszi, ha lemond a lelkéről. Ezt a varázstárgyat csak egyszer hozták létre, és úgy hírlík, hogy csak egy van belőle, melynek nyoma veszett, vagy birtokosa jól őrzi. Bármilyen is volt a célja létrehozójának, egy olyan eszközt alkotott, ami valószínűleg több reményt ad használójának, mint valódi hasznot. Így járt kitalálója is. Alapvetően e tárgy ablak akart lenni az Antissra; s erre képes a receptúra szerint, de örök fogságba taszította alkotóját, vagy annak emlékeit és tudását. Nem tudni, hogy alapból is ez volt-e a szándéka, vagy csak elszabadultak a folyamatok.

Egyetlen példánya ereklyének minősül, s akként is működik. Anyaga, a szivárvány színeiből rétegződő tükörsima achát lap, mely fél ember méretű, s leginkább olyan alakja van, mint egy szemnek. Mikor elé állva kimondják a varázsszót, megjelenik e varázstükör lakójának fantomszerű alakja, s csak a használó számára hallhatóan válaszol minden kérdésre. Válaszai pontosak, ugyanis minden tudáshoz hozzáfér, mely értelmes lények elméjében fogant valaha. Viszont minél többet élnek az ereklye képességeivel, használója annál inkább valósítja meg a tükör lakójának beláthatatlan céljait. A Ja'aka nevet viselő varázstükör egója 55, azonban minden feltett kérdés után növekszik eggyel, és első használatával kialakul a mentális fonál. Képes pontosan megválaszolni és felületében megjelenő valós idejű képekkel is bemutatni a kért tudást, azonban mindig úgy köríti válaszait, hogy gyanút keltve használója elleni ármányok iránt minél nagyobb káoszt alapozzon meg. Mikor felülkerekedik használóján, a tárgy nem veszi át az irányítást csupán teljesen elhatalmasodnak az érzelmi és gondolati szuggesztiók, melytől a való világban lévő báb a lehető legnagyobb káoszt és felfordulást fogja kelteni környezetében. Ha kell, gyilkol, vagy erkölcsöket ront meg, illetve érdekeket uszít egymás ellen. Hogy mindemellett milyen képességekkel ruházhatja fel társát nincs biztos információ, hiszen nyoma veszett miután egy kereskedőhercegség béli uralkodó tulajdonában volt, s városát soha nem látott áradás pusztította el.

Az ereklye jelleme Káosz, s használójával telepaticusan és beszéddel kommunikál, miután átvette fölötté a hatalmat emocionálisan is.

A csillag szeme, egy illuzionista élete

„Egy főleg illuzionisták alkotta szervezet létrejöttének története, mely a világ jobbá tételét tűzte ki célul, a mindent látó szemükkel figyelve és csodákat szórva, a boldogságot éhezőknek e kegyetlen világban.”

Egy nagyváros névtelen fogadójában:

A ropogva lángoló akáctuskók mélyvörös izzásba vonták a dohányfüst-tengerben táncoló részeg alakokat, s a fához hasonlóan pattogtak a kobzos ujjai a gitáron. A borgózös kavalkádból egy smaragd fülönfüggős alak lépett a zenész elé, kezében egy lanttal. Rámarkolt a gitár nyakára, amivel magukra vonta az egész kocsmá figyelmét. A zenész keze még mindig az egyszerű dalt pengette, kopogva csak a húrokon. Teljesen révületbe merült alkohalmámoros tekintetével meredt előre. Mielőtt még a tömeg felbődült volna fennhangon rászólt a részeg zenészre, erre az ráemelte gleccser kék szeméit.

- Kollega! Felismertelek. Te vagy az az ember, akiről az a hír járja, hogy a haonwelli Kroacier herceg lányának, Mirabellnek első bálját egy orgiába fulladt tivornyává változtattad?

A hegyes fülű zenész abbahagyta a játékot, elmosolyodott, és rándított egyet a vállán.

- Tán ellenedre van? - a fülbevalós férfi hökkenten elengedte a gitárt

- Mondd: igaz, hogy kitiltottak Pyaronból, a szent városból, mert az egész várost egy álló hónapig riogattad a gömbszentély feltámadásával?

- Ki az, ki hőstetteim így lajstromba vette, s nevét még csak nem is említette?

- Hát valóban te vagy a Riegoyi Sigmarion, aki lóvá tett egy sobirai bankárt? Az, akit keres a haonwelli gárda, s ki az inkvizíció szemében egy éktelen szálfka?

- Felelj hát, ki vagy te, bátor, mielőtt a pengémet a gigádba mártom!

- Zángol vagyok, zenész, mint te. Ez a kocsmá az enyém, s te az én bálványom! Egyetlen kérésem van, amire bizton nem tudsz nemet mondani. De előbb a jutalom érte.

Ezúttal az ezüsthajú széltoló hökkent meg, bárgyú mosollyal és kerek szemekkel meredt a magát zenésznek mondó kocsmárosra. Széttárt karokkal felpattant a kandalló melletti lócáról, és szavait mintha az egész közönséghez intézné, fennhangon válaszolt:

- Megzavarod dalom, mulatságom, nyugalmam, s várod barátságom. Felhánytorgatod minden bűnöm, mikre bárki büszke lehetne e földön, aztán szemembe vágod: „hé, követelem szolgálatot”. Tetszesz nekem fiú. Had hallom adományod! - ám a gitár ottmaradt a levegőben.

- A jutalom, mit cserébe kérésemért, de még inkább életedért adok, nem más, mint hogy rólad Sigmarionra kereszteltem ivómat.

- Háhá! Mi legyen, jó mulatozók, megadjuk neki e kegyet? - mindenki kórusként zengte az igent. -Úgy legyen! Hallod-e? Úgy legyen.

- Köszönöm neked te nemes.

- Na-na csak nehogy gúnyolódásba ess.

- Akkor hát avassuk fel ezt a kocsmát!

- Úgy legyen! – erre csettintett egyet, mire a lebegő gitár az előző dallamba kezdett, és zengett egész este. Másnap mikor már a lemenő nap fénye a hólyagablakon beszűrődve festette vörösre a mulatság romjainak termét, az egyetlen ép asztalnál egy halom papír felett görnyedt Zángol, a kocsmá büszke tulajdonosa, vele szemben pedig a félelf szerencsevadász bámult a korsója mélyére, amit körbe körbe forgatott.

- Jól van úgy sem valószínű, hogy még sokáig elélek, szívesen mesélem el neked életem történetét, a balladához vagy mihez. No, ragadd meg a papírt, s tollat, kezdem.

Nemigen regélem el valós életem másoknak, részben mert nem biztonságos. De főleg mert érdekesebben is elő lehet adni. Magam pedig már rég elmélkedtem a saját életemen. Nem, sohasem gondoltam vissza a régmúltra; Riegoyra, a szabad nemzetre; Zygad falura, ahol gyermekéveim kuporogtam át a szegényes szülői házban, fajom által több emberéletnyi nyomorgásra ítéltetve. Ha most megnézel, nem látszom 26-nál többnek, pedig már majdnem a 66. évemben járok. Zygad, a nyomor életem ellensége, minden félelmem. Egyetlen jó dolog történt velem ott, pontosabban kettő: két szempár. Egy pár zöld, mindig csillogó és mókára kész Django, és egy pár szinte matt, barna sunyin és megalázva hunyorgó Barek. Hogy ők kik? A barátaim, az egyetlenek akkoriból.

Hogy mi? Óh, dehogynem. Abbelas Thymnal jó cimborám volt. Sőt! Na, de az más, majd arra is mindjárt kitérek.

Manapság rá kellett jönnöm, hogy többeket vallhatok barátomnak, mint egykor hittem, s eljött az ideje, hogy jobban megbecsüljem őket. Ám gyermekként ezzel a két suhancsal vészeltük át a nélkülözésről szóló őszt és telet, hogy aztán tovább éhezünk nyárig, a nagy fesztiválokig, amik nekünk csak a lopás ünnepei voltak. No persze éltem én meg kényelmesebb időket is Haonwellben, a királyi udvarban, vagy mikor Ali Hasszam, a kondásból lett sobirai bankár korosodó feleségével feledtettem, hogy a férje csak egy aranydukátokkal kitömött disznó. De olyan boldog azóta sem voltam. Vidámabb – na, az talán igen. De az más...

Én soha nem akartam ártani senkinek. Mindenki, aki ezt hiszi, az igazából magára dühös, és én voltam az, aki rámutatott, hogy elfojtotta, és hagyta megposhadni a boldogságát. Mindenki által tisztelt Kroacier, a haonwelli főúr élete értelmének első és utolsó szülésekor életet adott lányuknak, Mirabellnek, akinek odaadta egész életét. Ezért őt, Mirabellt, mint egy fogoly galambot a toronyban tartotta, s hogy szeretetéről biztosítsa, mikor önállóságról tett tanúbizonyosságot olykor-olykor, akkor jól elverte, s az ebbéli büntudatát diplomáciával a népének vezekelte, hogy az a gazdagnál is gazdagabb legyen. Ezért - no meg hogy lánya el ne vaduljon - még vasbugyogóra se sajnálta a pénzt. Csakhogy jött az első bál, amire muszáj volt már bemutatni. Mirabell szeme ragyogott, és szíve majd meghasadt, hogy az emberek szeretni is tudnak, és nem oly kegyetlen a szerelem, mint apja rémtörténeteiben, és bizony nincs olyan acélbugyogó Ynev hátán, ami el ne párologna egy forrófejű, frissen végzett és részeg dorani novícius kérlelő szavára. Hát, erv nemesi körökben is ekkor voltam utoljára.

A sobirai szeméthalom tetején, amit aranyból hordtak össze, elhervadni készült Jezabel, a bankok fejedelmének egykori életének értelme. Ali a kanász elsuttogta neki ifjúi fejjel: „nálam van zálogban a szíved, s nálad az enyém, de én ezért több hálát érzek, a világ kényelmét adom szívéért s érted”. De hagyta, hogy lángoló szívét forró arannyal hűtsék le. Az arany szemét füllesztő súlya alatt Jezabell virágának szára lekonyulni látszott, ám jöttem én, és e szomorú szirmokat felkapkodva a szeretet termőtalajával hintettem rút aranyföldjét, s a szerelmesek vizével gyakran megpermeteztem.

Hát bűn ez? Dehogy, ez az élet értelme!

De hol voltam én még akkor ezektől a nemes érzelmektől, mikor 12 esztendősen Djangó barátom apjának szöknie kellett, és vitte őt is, a három barát legvidámabb tagját. A szomorúság eztán egyre több lett, az étel meg egyre kevesebb. A közeli városokban elhíresült a családom, mint Riegoy legszegényebb és legnyomorultabb famíliája. Elegem lett. Megfogadtam, soha többé nem nélkülözök semmit. Nálamnál királyok lesznek kölcsönzők és koldusok. Soha többé nem viselem el az éhezést. Tehát otthagytam Zygadot, hogy az eszettel meghódítsam a világot. Nem is hazudtoltam meg magam, csak hogy Dinisben a nemes úrnak nem voltam eléggé nemes ahhoz, hogy mégis hozzám adja lányát, ahogy a bál első napján ígérte. Sőt, ezért még fel is akart köttetni. Abbelas Thymnal ekkortájt járta újra a világot, tanoncokat kutatva, és megtetszett neki bitóra jutásom története. Ezzel eldöntetett sorsom és tudásom egy csapásra. Abbelas és követői lettek új családom és mestereim. A tudással, amit tőlük kaptam, és feneketlen pompa éhségemmel rászabadultam a világra. Bejártam Ynevet szeltétől hozzáig. Több tucatszor voltam nemes, márk, tanácsadó, sőt egyszer még király is, nem éheztem soha, minden este, több, mint két évtizeden át selymek közt aludtam. És nekem ez elég. Hanem én is bölcsebb lettem ennyi idő múltán és rájöttem: nem boldog vagyok, csak vidám, és jóllakott. Nekiálltam keresni réglátott gyerekkori barátaimat, a boldogságomat.

Mi? Igen, megtaláltam őket. A sírfájukat.

Áhh, egy cseppet sem szomorú ez. Ez az élet rendje. Viszont így már nem maradt boldogság az életemben, hát azon igyekszem, hogy a világ ráleljen. Ezért tettem, amit tettem Haonwellben, Sobirában...

- És gondolom efféle jót mentél tenni a Szentvárosba is. - Sigmarion mosolya elkomorult most először a mesélés során, mint aki hirtelen megértett valamit. Felnézett a kocsmárosra, és hunyorogva folytatta.

- Pyrón szerzetesei azt rebesgetik, népetek elfeledte szentségeit, áldott szövetségét - újra vigyor kanyarodott az arcára -, és túl részeg voltam az elmúlt négy hónapban ahhoz, hogy kihagyjak egy ilyen mókát. Azért nem kis fáradtság volt folyton Pyrón fölé idéznem a majdhogynem elfeledett gömbszentélyt. Na és a látvány, hogy az egész város minden délben térdre rogyott, hogy imádkozzék - ugyanis tudod minden nap akkor fejeztem be a reggelim. - mély kacajban tört ki. A kocsmáros felállt és hangosan, hivatalos hangon folytatta.

- Riegoyi Sigmarion a Pyaroni Inkvizíció rám ruházott hatalmánál fogva, és az itt leírt vallomás bizonyítékát felhasználva, - ekkor páncélos katonák törtek be a fogadóba, rohantak le az emeletről, és ki a konyhából – letartóztatom!

Szikkasztott a napfény az előző napi esőtől, tiszta városi levegőben még a madarak is kiültek a bitófára, amit az erős fénytől hunyorgó városi nép már izgatottan nézett. Három szakadozott, valamikor pompás ruhájú férfit vezettek fel a porondra, fejükön sűrű vászonzsák. Ahogy nyakukba akasztották a kötelet, aztán levették a zsákokat, a tömeg ezer nyelven ezer torokból kezdett morajlani. Az egyik szélső elítélt, egy ezüsthajú félelf furcsa, pattogós dalt kezdett énekelni, mire a másik szélső odakapta a fejét

- Ez egy Riegoyi népdal koma... Sigmarion? Barek? Ez... Hihetetlen.

A következő pillanatban egy galamb szállt ki a félelf szájából, hogy aztán felrobbanva átalakuljon egy vörös tűzokádó sárkánnyá. A sárkány a tömegbe rontott, és hatalmas fejetlenség keveredett. Pár perccel később mikor a repülő iszonyat elillant, mintha füst lett volna, a szél már csak az üres hurkokat lóbálta a bitófán...

Néhány évvel később, és kicsivel a Dúlás után, valahol a Gályák tengerének partján:

A mediterrán vidéken szokatlanul hűs éjszakán alig volt pár lépés a láthatár, mivel a sós tengeri pára mindent ködként borított. Szítáló vízfüggöny nehézkedett rá a cifra cirkuszi sátor ponyvájára, mely alól vidám kacajok, és hangos bohókás zene töltötte meg az egyébként csendes kis falu melletti öbölt. Alig észrevehető surrogással törtek előre a nádasban bujkáló, feketeruhás pyaroni ügynökök, mint a zsákmányra leső ragadozók. Halkan adta elő a behatolási tervet vezetőjük.

- Hátulról török be a sátorba, ti ketten pedig a bejáraton mentek be, mint egyszerű vendégek. Így közrefogjuk a kis rontásmágust. Majd ha jelt adok, berontotok és elkaphatjuk végre. - önelégült vigyorral osztogatta az utasításokat a csapat smaragd fülönfüggős vezetője.

A porondon ügyetlenkedő, tarkára festett bohóc csillámokra robbanva adta át a helyét a rejtélyes küllemű apró bűvésznek, kinek trükkjeitől hűledező közönség tapsvihara hallatszott csak hátra, mikor felhasította kését a sátor hátulját a lopakodó ügynök. Ahogy széthúzta a ponyvát sötétség és csend fogadta. Beljebb kúszva a félhomályban egy hatalmas fekete oroszlán látványa taglózta le, ami két lábra állva bevágta őt egy ketrecbe, ahol a szúrós szagú gáztól szinte azonnal kába lett. Majd az oroszlánember egy köteg papírt és íróeszközt dobott be neki. Csörgő léptekkel közeledett a porond felől, arcát törölgetve a bohóc.

- Hát végre ideértél drága barátom. Zángol! Mily sok időbe tellett, mire sikerült becserkésszelek. Mikor Yrep elmondta, te üldözöd, kaptam az alkalmon, hogy folytathassam életem történetének elmesélését. Sok minden tisztázódott bennem, miután lejegyezted a mesémet, s hogy őszinte legyek, már vágytam egy újabb gyónásra. No meg hasznos, ha az én szemszögemből ismeri meg életem igazságát az utókor.

A meglepett és kába Zángol belátva helyzetét, hogy csapdába futott, felkapta a papírt és az írót. Mosolyogva bökte oda a félelfnek.

- Íme, ragadok hát papírt, s tollat, hadd hallom hát új meséit a csavargó Sigmarionnak. De ne feledd, ezzel a kötelet fonod csak nyakad köré - lobogtatta meg a papírt.

- Köszönöm kollega.

Mikor bitóra küldtél, többet tettél értem, mint azt gondolnád. A hurkok árnyékában került össze ismét a 3 gyermekkori barát, s ezzel kerülve elő életkedvem is. Így, kit most magad előtt látsz egy új, s kicserélt komédiás. Bizony együttes erővel szöktünk akkor meg markotokból, majd mulatoztuk át az elkövetkezendő éveket. Néhány csínyet elkövettünk együtt, s volt pár kalandunk. Egy ízben Ynev egyik legnagyobb hősének segédkeztünk Erionban, hol az idő hétről hétre megismételte magát. Mogorva Chei, volt az, Yllinor királya. Természetesen mikor felismertük a kegyeltet, rájöttünk, mi az egyetlen mód, mellyel legyőzhetjük Arel ágyasát, a világ legnagyobb harcosát. Elloptuk hát a törét. Ezzel legyőzetett. Csodás, s boldog pár év volt cimboráim mellett, még ha az eltelt évek őket inkább terelték a boldogulás vágya felé, mint engem. Tán a sok észbontó kaland, s a megismert titkok, vagy csak a meglett kor, mely utolérte barátaimat vette őket rá, hogy nyugalmas élet után kutatva vonuljanak vissza Riegyba. Persze volt hozzá vagyon is bőséggel a rablásokból. Miután hazakísértem őket, talán egy hónapot henyéltem csak át a vidéki idillben. Majd kezdett hajtani nyughatatlan vérem, s az ott lakók rosszalló tekintete. Bár ez utóbbit lehet, hogy csak én láttam bele. Hát faji átok ez is. Ám tisztázódott bennem, mily sok barátot hagytam magam után a nagyvilágban szerteszét, talán viszonzatlan hűséggel. Új küldetésemnek tűztem ki tehát felkeresni őket, s főként azokat, akik hajlandók némi jót tenni a világban.

Így az elsők, akik eszembe jutottak, tán a legvidámabb léhűtők a világon. Ez utamra legjobb megoldásnak úgy gondoltam, ha cirkuszosként keltem fel a figyelmet, s beutaztam a vidékeket, ahol csak járhattak. A Vándorcirkusz nyújtotta rejtek hamar bevonzotta hát Sorayat, és a hatalmas Shant, aki beinvitált ketrecedbe. Mikor a városban jártam, ahol épp egy nemest szabadítottak meg kínzó aranybéklyóitól, hogy könnyebben lázadjon fel ellene elnyomott népe, csak mutatványosként akart elszegődni, hogy elrejtőzhessenek, ám legnagyobb meglepetésére engem találtak. Hát azóta tartunk együtt a kalandok rögzös útján, s alapítottuk meg a Csillag szeme társulatot, kikkel az elfeledett boldogság és a szabadság érdekében forgatjuk fel a világot.

- Ám most, hogy Yrep végzett az előadással, ad neked valamit, amitől pár napig nem kelsz majd fel. Hát ég veled barátom, s tán nem is emlékszel mindenre. Mi folytatjuk utunk, s ha lesz miről mesélnem, újra felkereslek.

Odabent a cirkuszi sátorban már megkezdtek az oszlatást és letartóztatást Pyarron inkvizíciós ügynökei, mit sem sejtve vezetőjük bebörtönzéséről. A sátor oldalából pedig a széltozó kompánia halkán osont, kicsempészve a foglyul ejtett Zángolt. A holdfényes kikötőben már várt rájuk egy hajó, kikötésre készen, lobogóján a shadoni inkvizíció jelképével. Körültekintően és csendesesen szálltak fel a hajóra, hogy megkezdjék a kalandot, mely új fejezetet nyit Sigmarion és az inkvizíció közös életében.

Pyarron szerint 3722., Eriontúl valamivel délebre, Godora egy frissen rombadólt városában.

Egy tető nélküli, teljes házfal omlott le az utcára, hatalmas porfelleget kavarva, s vakítón csapódott a szemközti háznak egy erős fénynyaláb, ami mozgásra készítette a falat. Két alak tűnt fel a porfellegetben. Az immár felszabadult romok közül egy kislányt húzott ki a színes ruhájú, zöld fülönfüggős férfi, s ahogy friss levegőt értek, a lány köhögni kezdett. Hálálkodva és zokogva rohantak hozzájuk az elnyútt ruhájú és fáradt túlélők, kiknek kérlelő kezébe nyomta a gyenge lányt. Ahogy körbenézett mindenhol összeomlott épületek és romeltakarítással foglalkozó emberek. Csak egy alak tűnt nyugodtnak, és semmittevőnek.

Leégett, még füstölgő, egykori kocsmá előtti kútnak támaszkodva nézelődött egy ezüsthajú félelf, kinek ráncai, vidám, tivornyákkal teli életről, tekintete pedig bűnbánatról tanúskodott. Ahogy észrevették egymást feltámaszkodott, ám szédelgő lépteiben, csak a következő biztos pontig jutott. Házak törmelékei, és egymást segítő emberek között lépkedve sietett a megviselt ismerőshöz, aki két keresztbe dőlt márványoszlopra ülve várta őt. Csak némán néztek egymásra, és mosolyogtak. Ezúttal egyik sem akart olyan harsány lenni, mint összes eddigi találkozásukkor.

- Zángol, örülök, hogy itt... papírt, írót hoztál-e?

- Sigmarion, én mindig felkészült vagyok - néhány üres tekercset vett elő oldaltáskájából.

- Bocsásd meg lustaságom, de a bennem keringő méregtől még mindig látomásaim vannak. Tudod, ez a szekta, aminek nyomába eredtem bizony a kárhozott úrnőt szolgálta, és erősebbnek bizonyultak nálam. Sőt, vártak rám. Napokig tartottak fogva és mérgezték, míg elmém a bódulatnak köszönhetően, káoszt szabadított a városra. A lakosok pedig a hamis borzalmak közepette elszabadították a poklot. - Mutatott körbe remegő kezével. - Még mindig émelygek és hallucinálok, de a kalandozóim helyre raktak engem, és a helyzetet.

- Pontosan a démonjárás híre miatt jöttem utánad, és gondoltam, most eljött az alkalom olyan vádakkal a szent szék elé állítani, ami miatt bebörtönöznek, de legalább kitesznek az inkvizícióból. Sőt bizonyítékaim vannak, hogy hamis, mind a shadoni, mind a pyarroni inkvizícióban való tisztséged, s ezután mindent eléjük fogok tární.

- Vagy úgy! Emelem a tétet, még be is ismerek mindent, úgyhogy kezd el írni. Barátom. Egyetlen az élők között.

Mikor cirkuszomba törtél és felvittünk a hajóra, amire menekültünk embereid elől, még nem volt tervben, hogy magam is ügynök leszek, mint te. Viszont a hajó a shadoni inkvizíció egy magas rangú tisztjéé volt, a feladat pedig, amire indult, a miénk lett. Miután az ősi iszonyattal összenőtt kalózhajót felderítettük és elsüllyesztettük, jó mókának tűnt beadni annak a kőagyú shadoni főpapnak, hogy a pyarroni inkvizíció küldött. Tudod, le is akart csukatni, amiért én kicsit harácsoltam ez út alatt, így ezekre nyomokként hivatkozva mentünk hozzád, s te igazoltad is hamis inkvizítorágom tényét.

De mivel legalább olyan mohó volt e Domvikianus, mint én, felajánlotta, hogy szállítsak nekik is hírt Pyarronból. Mondanom sem kell, ilyen szaftos kalamajkába fél lábbal is beleugranék. Csak jött néhány izgalmas intrika, mindkét ország nemesei közül párat kisemmiztem - persze csak a zsarnoki érzelműek közül - és már olyan mélyen benne voltam ebben a kalamajkában, hogy mindenhol megtaláltak. Lassan el kellett fogadnom, hogy ügynöki pályám valós. E hosszú évek alatt voltam a falkánál kalandozó, felhajtó, Shadonnak nomádvadász. Volt részem a Hieda összeesküvésben, telepet építettünk Khoshana szigeten, és még sárkányra is akadtak a kalandozóim Tolladanon. Persze így is jó móka volt, de meg kell mondjam; mindkét állam aljas eszközökkel éri el a céljait. Kik pedig ezen szolgálatban megkeserednek túl emberi lelkük miatt, szép lassan beálltak nézeteim mögé. Ezen társakkal pedig kevésbé szervezeten - ám annál tisztábban - a lelkek boldogságát, és gyengék megsegítését váltjuk valóra. S most, remélhetőleg utoljára, a te inkvizíciódnak igyekszem felhajtani ezt az ősi isteni ereklyét, minek nyomai az itt fészkelő szektához vezettek.

Ne aggódj; a mostani kalandozóim már nyomukban vannak. Ők kellően hatalmasok, és még egy démonvadász is van köztük, miért is én szerencsétlenkednék ez ügyben. Ám az ereklyéről, e könyv, mit a szektától szereztem aggasztó tudást ír, s azt, hogy a pontos helye ott van a sötét határ mögött. Bármennyire is járnok kéne a felszabadítók útját, ezt nem hagyhatom itt.

- A hajóút után kénytelen voltam alkunknak köszönhetően, elviselni hamis ténykedésed. De láttam, hogy mindig a tiszta jószág érdekében oldottad meg a rád bízott ügyeket. Ezért nem szóltam senkinek az igazságról. Majd olyan esetek fordultak elő, melyeket csak egy illuzionista tehetett, s egyre gyakrabban tűntél fel te is e körül. Csakhogy ezek már szintisztán bűntények voltak. Felforgatás és káosz, amiből már a szegények sem profitáltak, nem úgy, mint minden más tetteidből. S minden alkalommal felmerült egy név; Abbelas Thymnal, és egy szervezet, amit Vándor Akadémiának neveznek. Persze jártunk az armeni varázslórendnél, s az ottani, ugyanezen nevű mester nem tűnt sárosnak ezügyben, mégis előkerült e név még néhányszor. Majd Noir papjai az álmokban találtak egy névre, ami egyszerűen csak a sivatag hercegeként terjedt ezen felforgatók között. Mivel pont olyan könnyedén csúsztak ki a kezemből, mint te, újra eldöntöttem, hogy törvény elé állítalak. No persze szolgálataid miatt nem kaptam erre engedélyt, még a közeledbe sem engedtek, ám jött e démonjárás, és megszűnt a megbecsültséged. Nem hiszem immár, hogy közöd lenne a Vándor Akadémia felforgatóihoz, de te vagy az egyetlen, akiről tudom, hogy személyesen ismerted Abbelas Thymnalt.

- Ez az első, hogy erről a szervezetről hallok. Örülök is neki, hogy megvalósítja új iskolákról szőtt álmát, de aggasztónak hangzik, mivel ő sohasem volt rossz szándékú, és nem is tanítana erkölcstelen embereket. Vagyis tanított volna. Sőt ez az egész azért is különös, mert már akkor nem volt hihető Abbelas jelenléte, mikor engem oktatott. Legalábbis kutatásaim szerint, régebben meghalt már. No meg hallottam én is az armeni iskolájáról, bár nem sokat foglalkoztam velük. És mikor Abbelas engem felkarolt az akkori új vándorútján, annak is két emberöltőnyi ideje már.

Apropó emberöltők: szívesen azért az isteni fiatalító italért. – cöhh válasszal és némi nevetéssel összegezte fejét rázva Zángol, hogy megújult fiatalságát neki köszönheti - Hát mégsem hagyhatom, hogy a krónikásom itt hagyjon, mielőtt még befejezném a történetem, főleg, hogy most lendülök bele igazán. - Húzta szélesre mosolyát a félelf.

- Jobban tennéd, ha elhatárolódnál az inkvizíciótól. Így csak megalázol mindent, amiben a magamfajta igazhitűek élnek, s előbb utóbb csak ártani fogsz, mert nem lehet akkora rálátásod a világra egyedül, mint a szent szék hatalmasainak. Hagyd el az egészet, Sigmarion! Kérlek! Itt az ideje, hogy csak a saját ügyeiddel foglalkozz - A hegyesfülű valóban elkomorult, és magába szállt. Hisz senki más tanácsában nem bízott annyira, mint régi, krónikásának tartott, barátjában. Ha valaki, ő átláthatja céljait.

- Egy saját szervezet, ha'...? - mondta ki a felismerést akaratlanul is. - Majd akkor begyűjtök még ennek a célnak pár új szemet, annak már lesz elég rálátása.

Sigmarion szemei. Nem is rossz - ez utóbbit már csak magában somolyogva mondta.

- Lenne még ez a kráni kémkedés ügy. Ha megcsinálom helyetted, át tudom venni a posztod, az inkvizíciónál. Nem mellesleg azonnal el tudod hagyni a szervezetet. Tudod, mindennek ára van, s én ezzel tisztában vagyok.

- Rendben, de hadd segítsek némi álcával! A fekete határon túl hasznát fogod venni.

- Hagyd el. Nem kellene az amatőr trükkjeid, én is értek ehhez-ahhoz.

- Nocsak, talán te két gömbszentélyt is tudnál pingálni pyrón ege felett?

- Meg kell vallani, az nem volt akármilyen, és nagyobb haszna lett a meggondolatlan csínynek, mint bárki is hitte. A kegyeltek újjáteremtették, a néphangulat meg stabilabb lett. Te szerencsés bolond!

Egy semmiből termett csörgős bolond sapkát rázott meg, és azzal hajolt meg alázatosan.

- Tégy hát, ahogy akarsz, de meg ne öld a krónikásom, mert érte a pokolba is leszállnék! Azért egy ajándékot engedj meg. - Közelebb lépett, és végig húzta arcán a tenyerét, minek nyomán szeme körül csillagot formáló minta jelent meg. - Ha koncentrálsz e jelre, és egy alakra, azt a formát tökéletes álcaként vonja rád. Nem mellesleg, míg meg nem szüntetik, mindig tudom merre jársz, és élsz e még. Újabban ezzel látom el az embereim, kik méltók a céljaimra.

- Sigmarion szeme? - somolygott Zángol, míg arcát nézte egy pocsolya tükrében. - Lenne pár kérdésem hatalmatokról.

- Mikor visszatérel, úgy is beszámolok az addigi történésekről és képességeinkről is. Ígérem. Addig is, mindennek előtte, még megnézem, ki ez az „álmok hercege” mert ilyen hatalommal, mint az enyém, nem mindegy, hogy ki mászkál. Ahogy az sem mindegy, annak milyen céljai lehetnek. - Meredt a távolba a romok közt sürgölődő város fölött, majd sokat sejtető mosollyal fordult vissza barátjához- A csillag szeme, mi? Nem is rossz név...

[\(Larkin Poe - When God Closes a Door\)](#)

Tartalom

Hangulatkeltők.....	3
Illuzionista. A kezdetek.....	15
A kaszt eredeti leírása, az Új Tekercsek szerint.....	15
Az új iskola, Vándor Akadémia létrejötte.....	17
Kaszt statisztikái	20
Különleges képességek.....	22
Az új iskola, Illúzió mágija	23
Alkotó tényezők	26
Manatöltés.....	31
Illúziók természete	32
Illuzionista varázstárgyak	35
A csillag szeme, egy illuzionista élete	41